

Завтра зустрінемо разом!

ДОПИТИ В КДБ НЕ ПОХИТНУЛИ ЛЮБОВІ ДО УКРАЇНИ

Які б випробування не посилала доля, наша співрозмовниця ніколи не зрадила рідної землі та своїх побратимів. Не дивно, що відома громадська діячка, письменниця, лауреатка багатьох премій, заслужена вчителька України вважає найщасливішим у житті день проголошення Незалежності нашої держави і вірить, що нас чекає ще більше свято – Перемога над росією

1. Прізвище, ім'я, по батькові, вік, професія...

Ковальчук Олеся (Леся) Григорівна, родом з-під Рівного, учитель української мови і літератури. Нажато вже першу копу літ і третину другої.

2. З газетою «Волинь» я... із 1962 року, відколи стала вчитися в Луцьку, а передплачую постійно вже 56 років поспіль.

3. Ви народилися під час Другої світової війни.

Чи пам'ятаєте щось? Про саму війну – фактично нічого, однак у родині не раз згадували, як я, «коли йшов другий фронт», усіх тримала в неабиякому напруженні у великому сусідському льосі, де ховалося пів вулиці. Старші пошепки молилися, а я на весь голос виспівувала «Гос'тиби, мимилію!». Коли затуляли рот, то плакала ще голосніше і тим самим розсекречувала схованку. А вже саме повоєння стоїть жаскими видами у пам'яті й досі: прощання із ріднею вивезенців до Сибіру, обходи сільських обійсть стрибками зі щупами в пошуках повстанських криївок, скелетні постаті жебраків із Брянщини та Калужчини, насильницьке заганяння до колгоспу...

4. Як сформувалася любов до майбутньої професії? Вона органічно вбиралася ще з молоком матері. Оселі татових і маминих батьків, де минуло моє дитинство, були по вінця сповнені любов'ю до всього українського. Тут були велика бібліотека українки, полишена дідусем Тимофієм, священником та капеланом армії УНР, портрети Шевченка і Лесі Українки, копії картин відомих баталістів із козацькою тематикою, а серед оповитих вишитими рушниками ікон – скрипка, облямована пучками калини, у пам'ять про загиблого в УПА її власника, тобто юного батькового брата...

Продовження анкети на с. 6

Знай наших!

«Чекаємо з війни сина й глядімо ще 14 дітей»

У селі Дігтів Володимирської громади мешкає єдина на Волині патронатна сім'я. Наразі у ній кілька малюків і десятеро школярів. Окрім усиновлених і прийомних, Надія й Олександр Степанюки доглядають і дітей на тимчасових засадах (таких зараз шестеро). Як воно – рости більш як футбольну команду, якщо в твоїй країні війна й блекаут?

Фото із архіву родини СТЕПАНЮКІВ.

Оксана КОВАЛЕНКО

«ПЕРЕЖИВАЄМО ЗА ВСЕ, І ЗА ГЕНЕРАТОР ТЕЖ!»

Надія Степанюк перелічує вік вихованців, якими тепер опікується разом із чоловіком та найстаршою прийомною донькою, яку теж звати Надія. Той рядок цифр вражає: малюкам – один рік, два з половиною, три з половиною й чотири з половиною, є і дітлашня шкільного віку (їм – 6,5; 7,5; восьмирічка, далі підлітки, які уже мають 10, 11, 12, 13 літ, двоє по 14 і шістнадцятирічка. Є ще 23-літній Віталій, але зараз він не вдома, а на передовій. Надія Степанюк кілька разів повторює, як вона ним гордиться. Юнак пішов у військкомат ще в лютому. Три рази його відправляли додому, але він наполіг на своєму. Пані Надія розповідає: «Казав: «Мамо, хтось мусить іти. Тато не може. Він потрібний, щоб заробляти гроші й допомагати. Я піду». Таким було його рішення,

Воїн Віталій з матір'ю Надією Степанюк.

і я сином пишаюся. Звичайно, не все він мені розкаже. На зв'язок рідко виходить, бо ж перебої з

ним. Дасть Бог – відпустять на свята у відпустку. Ми його дуже чекаємо».

Читайте про багатодітну родину на с. 6

Репортаж із глибини

Сьогодні про такий промисел, як гутництво, у цьому селі, що неподалік Каменя-Каширського, згадують хіба що краєзнавці у своїх дослідженнях. Місцеві ж мешканці хазяюють на землі, поповнюють сімейний бюджет, заготовляючи ягоди, гриби, бо ж ліс поряд. А ще їздять на заробітки, зокрема в Польщу. Повернувшись із коштами, зводять новобудови, розширюють і облаштовують старі хати, вчать у вишах дітей. А після жорстокого нападу росіян воюють і волонтерять, допомагаючи захисникам, які боронять Україну

Катерина ЗУБЧУК

«HUTTE, HUTTA – «ХАТА», «ХАТИНА», «СКЛЯНИЙ ЗАВОД»

Із селом та його жителями мене знайомив директор місцевої школи I–II ступенів, яка віднедавна стала гімназією – філією Камінь-Каширського ліцею №1 імені Шабліовського, Олександр Монець. І це не випадково. Олександр Никифорович – корінний житель Гуті-Камінської, який розміняв дев'ятий десяток літ, – хто ще краще знає людей, з якими живе поруч? А ще ж він

Гута-Камінська славилась виготовленням скла

... і земляком Никанором Буднічуком, який в Америці разом із авіаконструктором Ігорем Сікорським випробовував літаки

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Старовинна Свято-Усікновенська церква, парафіяни якої в час війни долучилися до волонтерства.

Із селом мене знайомив Олександр Монець – директор місцевої школи, яка віднедавна стала філією Камінь-Каширського ліцею №1 імені Євгена Шабліовського.

більш як пів століття працює керівником навчального закладу, а всього педагогічного стажу у нього 65 років!

У давнину Гута-Камінська, якій вже 364 роки, славилась виготовленням скла й виробів із нього. Й перша частина назви населеного пункту від німецьких слів hutte, hutta – «хата», «хатина», «скляний завод». Про це основне заняття своїх предків місцеві жителі тепер знають хіба з краєзнавчих публікацій.

«Тепер у Гуті-Камінській живе трошки більше як пів тисячі осіб.»

Ми ідемо селом. Олександр Монець розповідає, що є тут ФАП. Був і клуб, але культосвітній заклад уже закрито. На видному місці – старовинна Свято-Усікновенська церква, збудована ще в XVII столітті. У 1961 році релігійне об'єднання було зняте з реєстрації. А відновило воно свою діяльність навесні 1989-го. Тоді ж і відкрито храм. Чисельність населення з роками зменшилася. Тепер у Гуті-Камінській живе трошки більше як пів тисячі осіб. Та й ті, за словами мого попутника, не всі на місці – пороз'їжджалися по роботах за кордон або пішли на фронт. Але є й такі, які в своєму селі знаходять собі заняття.

Закінчення репортажу – на с. 7

Погляд**Василь УЛИЦЬКИЙ,**
редактор відділу політики
газети «Волинь»**Чому вони нас
тероризують**

Прийнято вважати, що причиною обстрілів росіянами нашої інфраструктури є їхнє бажання переговорів. Навіть, мовляв, хтось із їхніх головних терористів про це говорив

Я не згоден з цією думкою. Звісно, рашисти не проти взяти паузу, щоб накопичити сили і вдарити знову. Але це не головне. Бо маніяку не треба причини, щоб вбивати і знущатись. Вбивство та знущання є причиною. Вони всі – від путіна і до 80 чи 90 відсотків тих, хто його підтримує, – саме цього і хочуть – «унічтожить хахлов». І дуже радіють точним влучанням своїх ракет. Не можемо завоювати Україну? То просто знищимо цю землю разом із людьми. Щоб була непридатна для життя. Випалимо все. Аби не муляла. Оце і є справжня причина. Так було і так є. А щоб знову діти чи онуки цієї гідкої імперії колись не прийшли зі зброєю і не сказали, що у 2022 році Херсон належав росії кілька місяців і його треба повернути, ця «тюрма народів» має розлетітись на шматки. І ЗСУ успішно наближають цей день. ■

Пульт дня**У пожежі загинули
батько із сином**

Трагедія сталася в селі Дерно Луцького району

Ірусина ПРИХОДЬКО

До Служби 101 надійшло повідомлення про загорання у дерев'яному житловому будинку Олицької громади. На місце виклику прибули дві бригади рятувальників. Вогонь встиг охопити одну з кімнат і поширився на перекриття. У приміщенні виявили тіла 52-річного чоловіка та його 24-літнього сина. Ймовірно, хата спалахнула внаслідок необережності під час куріння. Всі обставини трагедії встановлюються.

Минулого тижня вогонь забрав життя і 73-річного ковельчанина, який проживав на вулиці Богдана Хмельницького. До пожежі у його оселі призвело порушення правил безпеки під час використання печей. ■

**3 вікна
багатоповерхівки
вистрибнув військовий**

21-річний хлопець загинув на місці

Сергій ВИШЕНЬКА

Під Луцьком скоїв самогубство уродженець Чернігова, який проходив строкову службу на Волині. Він лікувався у стаціонарі психіатричної лікарні в Липинах.

Як повідомила чергова лікарка одному з місцевих телеканалів, разом із матір'ю та сестрою він вийшов на прогулянку територію. Згодом самовільно покинув лікарню, поїхав до рідних та вистрибнув з вікна сьомого поверху. У зоні бойових дій військовий не був. ■

**Пенсіонер розбещував
підлітків і поширював
дитяче порно**

Педофіл «полював» на неповнолітніх у Луцьку

Олена КУЧМА

67-літнього жителя обласного центру викрили ще у 2020 році. Тоді правоохоронці встановили, що він у соцмережах та приватних повідомленнях надсилав неповнолітнім фото з дитячим порно та розбещував їх. Зокрема, у справі йдеться, що зловмисник поглумився над особою, яка не досягла шістнадцятирічного віку.

Після численних судових засідань чоловіка визнали винним. Наступні 7 літ він проведе за ґратами. ■

Суб'єктивні записки**Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,**
головний редактор
газети «Волинь»

*Ліс заміновано,
сосни тепер у заручниках,
Камінь на серці
мохом порослий, щербатий,
Над багаттям нічні голоси:
гострять списи ліси,
Ну а гори готують гармати.
Потім будем любити,
Зараз треба стріляти.*

...У буржуйці потріскують дрова. По черзі військові один за одним підходять до неї, щоб зігріти руки. Серед них і ми – працівники «ВІЛІ» і журналіст газети «Волинь». Тільки що повернулися з місця «цілодобового грому». Намерзлися. І хоча температура була не нижче «мінус двох», колючий степовий донецький вітер пробирав до кісток...

– Пам'ятаєте, як у перші місяці повномасштабного вторгнення в інтернеті писали, що український воїн непоміченим пробрався на ворожу територію і повернув загубленого дрона? То це мій підлеглий, – усміхається Командир (не маю права розголосити навіть псевдо розвідника). – Але ж чортяка! Не побоявся. Я йому кажу: де загубив квадрика, звідті і діставай! «Та біля школи він там сів, – відповідає, – москалі його ще не помітили, і ніч скоро...». А рано-вранці приносить мені того коптера і каже: «Командире, наш дрон знову у строю». У мене очі аж на лоба полізли! Виявляється, під покровом ночі він пройшов повз кілька російських постів туди і назад... Коли ми потім на карті намалювали його маршрут – офігіли. А шлях цей нам потім ще раз пригледився, аби «найкращих москалів» стало більше... – підморгує.

...Військові ставлять на стіл борщ, який ще парує, хліб, сало і цибулю, запрошують приєднатися. Смакота! Любота!.. Помічаю, що на єдиному м'якому кріслі в приміщенні (звісно, давно бувало у бувальнях) хлопці присідають на бильця – ліве чи праве, але не на його середину, на якій лежить ковдра. Вловивши мій здивований погляд, один із бійців каже: «Обережно, не сядьте в середину, бо там наші гості». Зазираю: кицька і трює ще сліпих кошенят. «Чомусь прибилася вона до нас на зиму, ще й із приданим, виявилось. Не виганяти ж», – пояснює, ніби виправдовуючись. А в мене від побаченого аж защеміло під серцем. І одразу ж асоціація з іншим котом (Сенею, на плечах у воїна Палія), якого наші воїни забрали з Донеччини на Харківщину і запевняють, що після Перемоги привезуть на Волинь. При всій суворості цих воїнів-козаків, які ж у них добрі, чужні серця!

*Місяць в розвідці,
як ревізор.*

Не позіхає.

*Пильнує на південь дороги,
Розклавши карти,*

*зі млостю думає,
як після перемоги*

*буде зручно позирати
в цей тепловізор*

за таємними коханцями.

...– Волинь, а ми правильно тут повернули? – зізнаюся, спочатку подумав, що запитують мене. Але одразу почув за спиною «Так».

Озираюся – позаду мене сидить воїн з борідкою і в окулярах. (Перед цим нас одягнули в бронжилети і пересадили з нашого авто у військовий пікап, щоб ми довели передачу землякам під «самі окопи»).

Знайомимось. Позивний Волинь у Богдана ще з Майдану. Пояснення псевдо просте – родом же із нашого Володимира, того, що донедавна звався Володимиром-Волинським. Богдан, у якого було чимало мрій і одна з них – стати програмістом-асом, не зміг змиритися з рішенням Януковича розвернути Україну від Європи в бік росії – і поїхав на київський Майдан. А після Революції гідності одразу пішов на фронт. Тепер має найзаповітніше бажання: вигнати ворога з

**«Нормальний хлопець –
Василівна»**

Про те, скільки любові... на війні

Фото Антона КРАВЧУКА

«Про волинський Світязь начувана і вже внесла його у свою «Карту бажань», де записує адреси, куди поїду після Перемоги».

української землі, щоб «ми хоча б на кілька років отримали перепочинок». Бо, переконаний, росія не полишатиме спроб нас знову загарбати. Тому в розмові просить «диванних експертів» не заважати воювати, а журналістів не ставити запитань на кшталт «Зеленський чи Залужний?», дякує батькам за патріотичне виховання (тато – військовий пенсіонер, мама – кухарка в дитсадку) і... розцвітає.

«**А ваші хлопці-волиняки –
зі сталі. Це надзвичайні
люди, не підробки, це
наше майбутнє.**»

... Зі Світланою ми познайомилися вже на фронті. Це людина, яку я мріяв зустріти, і моя мрія здійснилася, – на обличчї незворушного і серйозного Волині з'являється усмішка. – П'ять місяців тому народилося наше сонечко – Олечка. Мені пощастило потримати її на руках, бо дружина до самих пологів перебувала поблизу передової. Після цього бачу їх лише на фото чи відео з телефону... Нічого, після Перемоги заберу їх і повезу на Світязь і в Карпати.

Схожа мрія, але поїхати на відпочинок у рідний Крим, і в його побратима Шабо. Хоч дружина і син бійця ніби й недалеко, але бачить він їх максимум двічі на тиждень, коли трапляється нагода, і то на якихось хвилин 15. Саме розвіднику Шабо нинішньої осені на день народження працівники «ВІЛІ» вручили велосипед, щоб передав подарунок синові з війни. «Малий, здається, з ним і спав би», – каже воїн, гордо демонструючи фото сина з ровером.

...А довести заплановану на цей день передачу з рук у руки під «самі окопи» ми так і не змогли. Бо там саме тривав бій. Хоч ми перебували за якихось півтора-два кілометри від нього, канонада звучала потужно. Навіть на глибині трьох метрів, коли спустилися в укриття, бабахало так, що, здавалося, потрапили в якесь королівство вічного грому. Тому презенти залишили побратимам по сусідству, як стихне – передадуть.

Куди тече ця річка?

*Всі річки впадають у
Дніпро.*

*То Київ на ньому –
це серце?*

Б'ється.

*Б'є ворогів, рве береги,
Переганяє кров,*

Реве.

Не стогне.

Це він так сміється.

...Пройти повз її очі було неможли-

во (Як скаже знайомий, роздивившись фото: «Які глибокі очі! В них стільки болю й любові одночасно...»). І я не пройшов.

І ми познайомились, обмінялись телефонами, сфотографувались. Тетяна. Старший бойовий медик. Жителька Одещини. Вдова. Воює разом із сином. Він із першого дня вторгнення записався добровольцем, вона – 3 березня, бо треба було дочекатися, поки 82-річний тато переформатиться на роботи. «Він у мене – знаний хірург, ще 6 років тому оперував. А зараз працює у медичній комісії на ЗСУ...»

Коли їй зателефонував уже з дому, Тетяна похвалилася, що нещодавно отримала найкращий комплімент у житті, адже побратими її назвали: «Нормальний хлопець – Василівна». Більшість із них – ровесники її сина. Каже, дуже свідомі, прекрасно знають, чому вони тут, адже майже всі записалися на фронт добровольцями.

– А Святий Миколай цьогоріч мені приніс в'язані шкарпетки від 84-літньої патріотки з Одещини і ящик мандаринів, – усміхається і продовжує: – На Волині я ніколи не була, але тут стільки ваших хлопців служить. Тому про Світязь начувана і вже внесла його у свою «Карту бажань», де записує адреси, куди поїду після Перемоги... А ваші хлопці-волиняки – зі сталі. Це надзвичайні люди, не підробки, це наше майбутнє, – чую, як голос її у трубіці тремтить і переходить на сльози.

– Тільки не плачте, не треба...

– Це я не плачу. Це приемні сльози. З любові до хороших людей. Смішні, можна сказа...

Перериваю на півслові пані Тетяну і повторюю закінчення вірша Олени Павлової, якого цитував увесь репортаж: «Реве. Не стогне. Це він так сміється».

P.S. З фейсбук-сторінки ТМ «ВІЛІ»:

«Хтось рахує дні до кінця шляху. А хтось знає, що життя в дорозі – краще з можливих життів» (Марія Фаріон). Знову вирушили в дорогу, аби довести необхідні речі нашим захисникам. Ми працюємо, щоб допомагати, допомагаємо, щоб віддячити: за нашу свободу і просто комфортний сон, за спілкування з дітьми, за можливість зустріти новий день.

Від «ВІЛІ» дякуємо усім, хто долучився до збору вантажів: Олегу Козелу, ТМ «Дмитрук. Гриль», Івану Зазуляку, «Тростянецьким ковбасам». Особлива подяка – громадянам Польщі, працівникам компанії Cedrob S.A., за передані м'ясні консерви для наших оборонців.

А на малюнках для воїнів – істина устами дитини: «Ще не вмерла Україна! І не вмере ніколи!» ■

■ Резонанс

«Я звільнив десятих генералів.

Ще один застрелився»

Головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний дав інтерв'ю виданню The Economist, у якому розповів про загрозу нового російського наступу, зокрема на Київ, а також про підготовку росіянами резервів десь «за Уралом», як це робив Сталін під час Другої світової війни. Основні тези з цього інтерв'ю

Василь КІТ

«Не бійтеся вбивати росіян і будь-яких інших ворогів».

що або ти виконаєш поставлене завдання, або тебе пошлють «на», — пояснив свою точку зору український генерал.

ЧОМУ ЗСУ ВОЮЮТЬ ІНАКШЕ, НІЖ РОСІЯ

Залужний запевнив, що в українській армії таких «держиморд» немає. Навпаки, армією керують молоді офіцери, які мають бойовий досвід від 2014 року. «Це не працює. І особливо ми це усвідомили 2014-го, коли командувати 21-літніми лейтенантами прийшли люди за 50–60. Звичайно, у нас були свої держиморди, які кулаками і біцепсами намагалися наводити порядок, але в українській армії це не виходить на 100%... Бути нормальним завжди можна», — вважає він. Головнокомандувач ЗСУ запев-

кійний командувач Сухопутних військ України Геннадій Воробійов. Його портрет Залужний навіть має у своєму кабінеті. «Коли у мене виникають сумніви щодо чогось, я обертаюся і дивлюся на його фото, намагаючись зрозуміти, як би вчинив у цій ситуації Геннадій Воробійов. Це людина, яка досягла успіху. Йому було важко, але він узяв той важкий тягар і поніс його. Це приклад», — пояснив генерал.

ЧИ БУДЕ ДОДАТКОВА МОБІЛІЗАЦІЯ В УКРАЇНІ

Головнокомандувач ЗСУ пояснив, що йому достатньо тих людей, які вже перебувають у війську. Натомість він наголосив на важливості постачання від західних партнерів танків, бронетранспортерів, БМП, боєприпасів. «Мені потрібно 300 танків, 600–700 БМП, 500 гаубиць. Тоді, думаю, цілком реально вийти на рубежі 23 лютого. Але двома бригадами я не зможу. Я отримую те, що отримую, але це менше, ніж те, що мені потрібно», — сказав генерал.

НЕБЕЗПЕЧНІ РЕЗЕРВИ РФ

За словами Валерія Залужного, росіяни 3–4 роки інтенсивно нарощували свої резерви для війни з Україною: людей, техніку, боєприпаси. «Тому, як і під час Другої світової війни, я не сумніваюся, швидше за все, десь за Уралом готують нові ресурси. Вони готують їх 100%. Бойовий потенціал окупантів буде дуже-дуже низьким, навіть якщо вони залучать ще мільйон людей в армію, щоб кидати «гарматне м'ясо», як це зробив Жуков», — каже Головнокомандувач ЗСУ. Він переконаний, що така тактика окупантів не принесе їм бажаного результату. ■

ХТО Є АВТОРИТЕТОМ ДЛЯ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧА

Валерій Залужний зізнався, що для нього прикладом є по-

«Цар каже їм йти воювати, і вони йдуть воювати.»

нів, що повністю довіряє своїм підлеглим і прислухається до них. «Я довіряю своїм генералам. З початку війни я десятих звільнив. Ще один застрелився. Я вірю Сирському (генерал Олександр Сирський, командувач Сухопутних військ України. — Ред.). Якщо він мені каже, що йому потрібна бригада, значить, йому дійсно потрібна бригада. Звичайно, я не вважаю себе найрозумнішим тут. Я повинен і слухаю тих, хто в полі. Тому що ініціатива є», — пояснив Залужний.

ХТО Є АВТОРИТЕТОМ ДЛЯ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧА

Валерій Залужний зізнався, що для нього прикладом є по-

НОВА АТАКА НА КИЇВ

«Росіяни готують близько 200 тис. нових військових. Я не сумніваюся, що за Київ вони ще раз візьмуться», — сказав Залужний. Водночас він не виключає, що замість атаки на столицю російські війська можуть наступати на Донбасі з новою силою або піти в наступ на південному напрямку.

КОЛИ ВІДБУДЕТЬСЯ НАСТУП

Залужний певен, що росіяни в лютому, в кращому випадку в березні, а в гіршому — наприкінці січня можуть піти у новий наступ. Тому він наголошує на необхідності створення резервів. «Важливе для нас стратегічне завдання — створити резерви та підготуватися до війни, яка може відбутися в лютому, у найкращому випадку в березні, у гіршому — наприкінці січня», — заявив генерал.

МОБІЛІЗАЦІЯ В РФ СПРАЦЮВАЛА

Валерій Залужний не збирається недооцінювати ворога і чесно визнає, що «російська мобілізація спрацювала». «Це неправда, що їхні проблеми настільки жакливі, що ці люди не воюватимуть. Вони воюватимуть. Цар каже їм йти воювати, і вони йдуть воювати. Можливо, вони не так добре оснащені, але вони все одно становлять для нас проблему», — сказав Головнокомандувач ЗСУ. Водночас він закликає українців «не боятися вбивати росіян і будь-яких інших ворогів».

«ДЕРЖИМОРДА» СУРОВІКІН

Залужний висловив своє ставлення до командувача окупаційної армії в Україні сергія суровікіна. Він назвав ватажка загарбників «держимордою». «Це звичайний полководець часів Петра Першого, скажімо так, держиморда. Дивишся на нього і розумієш,

■ Гучна справа

Немовлятко попеклося в лікарні і померло

Правоохоронці розслідують неналежне виконання медиками професійних обов'язків

Антон КАРАСЬ

До рівненських правоохоронців зателефонували працівники обласної дитячої лікарні і повідомили про смерть 2-місячної дівчинки.

Дитина мала вроджену ваду розвитку. Її прооперували, але після хірургічного втручання маля померло. Відповідно до лікарського свідоцтва, летальний випадок стався внаслідок опікового шоку. Немовля отримало термічний опік

45% тіла I–III ступенів через контакт із обігрівальним приладом у медзакладі.

Слідчі відкрили кримінальне провадження за частиною 2 статті 140 КК України (неналежне виконання професійних обов'язків медичним працівником, що спричинило тяжкі наслідки неповнолітньому).

Якщо провину працівників лікарні встановлять, їм може загрозувати обмеження волі на строк до 5 років або позбавлення волі — до 3 років. ■

■ У номер!

Провалився під лід: на Волині загинув 59-літній чоловік

19 грудня зафіксували перший цієї зими випадок смерті на замерзлій водоймі

Софія ГАВРИЛЮК

На озері Пісочне біля села Мельники Ковельського району місцевий житель провалився під лід. Медики, які прибули на місце події, намагалися реанімувати чоловіка, але врятувати його не вдалося. Слідчо-оперативна група головного управління Нацполіції України в області з'ясує, як і чому людина потрапила на кригу. Правоохоронці кваліфікують факт смерті чоловіка як нещасний випадок. ■

VOLYN.COM.UA

Погляд

Оксана КОВАЛЕНКО,
редакторка відділу освіти
й культури газети «Волинь»

Чи боїшся ти темряви?

Коли була школяркою, то, як і інші підлітки, любила дивитися іноземний серіал про страшні історії із назвою «Чи боїшся ти темряви?». Тоді, у 1990-ті, теж вимикали світло. Звучало майже романтично — «віялові вимкнення»

Тепер навіть найменша моя 4-річна племінниця знає, що електрики нема через росіян. Вона, старші діти з родини, та і я також, маємо унікальну як для XXI століття можливість — спостерігати, як дід запалює керосинову лампу. Світло з ліхтарика у моїй мобільці поруч із тим, що видає цей архаїчний атрибут, дисонує тільки на першій погляд. Ми дружно спостерігаємо за тим каганцем, і свекор згадує, як при керосинці вчив уроки. (Він має статус «дитина війни». До 24 лютого це сприймалося просто, а тепер ми усі «діти й дорослі війни»). Розпитую його про давнє, підсвічене тією лампою, — у його пам'яті багато такого, що прислужиться онукам. Приміром, історія, як його батько, чекаючи потяг додому, розгорнув свіжу газету «Правда» — й прочитав, що він ворог народу. Коли навколо темно, «документалка» з родичами в якості головних героїв слухається дуже гарно. По собі знаю, як закарбовується почуте в дитинстві, особливо про несправедливість, про державу, в якій її громадянин — ніхто. Це те, про що пишуть у хороших підручниках з історії, але ще за мого учнівства його потрібно було шукати у спогадах рідних. Тоді й пізніше за «правильними» підручниками наглядати табачники. Ну і з того, як швидко завезли російські книжки в українські школи на окупованих територіях, з того, що знайшли в підпорядкованих московському патріархату церквах, — зрозуміло, якою впливовою й сильною буває страшна й безпросвітна темрява, якщо вона добре спланована. Така п'ятка куди більш страшна, аніж відсутність електрики вдома. Хоча ніде правди діти: без неї важко, перекособочено і... як у дітей попередньої війни. У них вчуся терпляче сприймати труднощі й бачити у темряві світло. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Віктор БРАТЧУК —
боєць із міста Нововолинська;
Віталій САКОВЕЦЬ —
боєць із міста Нововолинська;
Дмитро СТАСЬ —
боєць із селища Торчин Луцького району;
Віктор РОМАНЮК —
боєць із села Квітневе, що на Рожищенщині.

Уже минуло двадцять років, як немає з нами дорогої нам людини — нашого любого батька, дідуся, прадідуся **Оксентія Север'яновича МЕЛЬНИКА.**

Але він постійно у нашій пам'яті. У день його народження, а з'явився він на світ 12 грудня 1920 року, ми усією родиною згадуємо його, молимося за вічний спокій його у Царстві Небесному.

Наш рідний був не тільки надзвичайно люблячим чоловіком, татом, дідусям, справжнім другом і мудрим наставником, а й професіоналом у галузі лісового господарства. З глибокою печаллю, сумом та болем у серці згадуємо дорогу нам людину і просимо всіх, хто його знав, у ці дні добрим словом згадати Оксентія Север'яновича, пом'янути його у своїх молитвах.

Зі скорботою діти, онуки та правнуки.

Пішов із життя

Леонід Митрофанович КУДАЦЬКИЙ,

хороший сім'янин, чудовий аграрник, надійний товариш, колишній начальник управління сільського господарства Старовижівського району. Висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким покійного. Вічна йому пам'ять і Царство Небесне.

Друзі.

■ Прямая мова**«росія прогнала цю війну в той самий день, коли почала її»**

Найяскравіші за тиждень події й цитати

Ганна МАЛЯР, заступник міністра оборони України, про російські ракетні обстріли нашої країни:

«Із кожною такою ракетною атакою рф сподівається на зміну ходу війни на свою користь. Із кожним наступним ракетним ударом кремль сподівається занурити нас у тотальну темряву. Із кожним наступним ракетним ударом країна-терорист сподівається зламати українців, перетворивши нашу націю на таких же рабів системи, як і росіяни.

Проте ці спроби раз за разом виявляються марними. Українці всьому світові доводять, що свобода і воля – це частина ДНК нашої нації. Саме тому росія прогнала цю війну в той самий день, коли почала її».

ФРАНЦИСК, Папа Римський, про Різдво й Україну:

«Приємно святкувати Різдво та влаштовувати вечірки, але давайте трохи знизимо рівень різдвяних витрат. Давайте відправимо те, що ми заощадили, людям України, які цього потребують».

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про те, як розвиватиметься війна, якщо путін помре:

«Не буде війни. Авторитарний режим – він страшний. Є великий ризик: не може все залежати від однієї людини. І тому, коли людина відходить, інституції зупиняються. Такий час був у Радянському Союзі. Зупинилося все. Я вважаю, якщо його не буде, то їм (росіянам. – Ред.) буде складно. Вони займатимуться внутрішньою політикою, а не зовнішньою».

Віктор ШЛІНЧАК, журналіст, про те, чому деякі українці рознервувались через інтерв'ю виданню «The economist» Головнокомандувача Валерія Залужного:

«Перше. Якщо вам сказали щось таке, що у вас породило страх, значить, ви погано працюєте з інформацією і погано уявляєте собі, що відбувається на фронті. І дивно, що так. Ситуація на фронті не проста – і це Залужний лише підтвердив. Але простою вона не була з 24 лютого. Це треба усвідомлювати. Як і ціну, яку платять наші воїни, аби ми з вами могли працювати в тилу. Тому моя порада – не дивіться «єдиний марафон» (якщо ви його ще дивитесь) і не слухайте заспокоєних аристотелів».

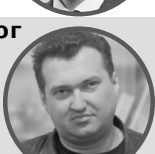
Друге. Це інтерв'ю в першу чергу для західної аудиторії. Особливо для тих, хто приймає рішення і гальмує передачу Україні зброї. Посил зрозумілий: хочете закінчити війну – дайте засоби, щоб її закінчити».

Олександр СІРСЬКИЙ, командувач Сухопутних військ ЗСУ, закликав не недооцінювати російську армію:

«росіяни – не ідіоти. Вони не слабкі. Будь-хто, хто недооцінює їх, приречений на поразку».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, про наболіле:

«Без світла чи без вас? Без вас, суки!!!»

Олексій ГОЛОБУЦЬКИЙ, політолог і політтехнолог, відреагував на заяву Головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного про те, що той після початку повномасштабної війни звільнив 10 генералів, а ще один застрелився:

«Ситуація абсолютно нереальна для росії. Ні, «застрелюються» там регулярно. Але щоб Головнокомандувач звільнив цілих 10 генералів через некомпетентність – там таке неможливе. І в нас таке було неможливе донедавна. Але Залужний спокійно організував чистки генералітету воюючої країни – не щоб поставити знайомих, не щоб зручніше дербанити військовий бюджет. А щоб воювати як належить. І йому це вдається».

Маємо найбільш адекватного Головнокомандувача за всю історію нашої армії. Спокійного, зваженого – і переможного».

Валерій ПЕКАР, викладач, публіцист, про ймовірні протести в білорусі:

«За даними різних досліджень, у середньому лише 13% білорусів готові брати участь в акціях протесту. Справді? Та в Україні ця цифра ніколи не була суттєво вищою, навіть під час Майданів».

Якщо ці цифри достовірні, білорусь вибухне в будь-який момент, потрібна лише гарна іскра. Природна, не штучна, бо штучних майданів не буває, попри наколоті апельсинки та печенки від Держдепу».

Дмитро КУЛЕБА, глава МЗС, про те, скільки допомоги необхідно нашій країні від Заходу:

«За кожен російську ракету чи безпілотник, націлений на Україну та українців, має бути поставлена в Україну гаубиця, танк для України, бронемашина для України. Це ефективно поклато б край російському терору проти України та відновило б мир і безпеку в Європі та за її межами».

■ Знай наших!

Перше бойове застосування «Нептунів» відбулося аж ніяк не у квітні, а в перші дні повномасштабного вторгнення росії.

Ракетний комплекс «Нептун» у лютому врятував Миколаїв від російського десанту**Його розробляли в Київському конструкторському бюро «Луч» у 2014–2019 роках****Ольга СОКОЛОВА****І ХОЧ СПОЧАТКУ НЕ ВРАЗИЛИ ЦІЛІ – РАШИСТСЬКІ КОРАБЛІ ДРЕМЕНУЛИ**

Перше бойове застосування ракетного комплексу «Нептун», який 13 квітня потопив крейсер «москва», відбулося в останні дні лютого, і це врятувало Миколаїв від російського десанту. Про це йдеться у статті «Української правди» (УП) «Потопити «москву». Як український «Нептун» знищив флагман російського флоту».

«Майже ніхто про це не знає, але перше бойове застосування «Нептунів» відбулося аж ніяк не у квітні, а в перші дні повномасштабного вторгнення росії. Саме тоді три російські десантні кораблі висунулись із портів у Криму й рушили в бік українського узбережжя в Миколаївській області. Висадка військ рф у цьому районі давала їм плацдарм для атаки і на Миколаїв, і на Одесу. Саме для ураження цих кораблів було випущено три перші «Нептуну», – пише видання.

За словами співрозмовника УП з військових кіл, дотичного до проекту «Нептун», перші пуски були з півдня Одеської області. Тоді захисники стріляли в напрямку Миколаєва. Джерело УП припускає, що росіяни засікли українські ракети і, швидше за все, знищили. Попри те, що жоден із трьох випущених у лютому «Нептунів» не вразив своєї цілі, свою місію щодо захисту укра-

їнської території вони виконали – російські десантні кораблі розвернулися і швидко попливли в Крим.

«13 квітня близько 16-ї години дня оператор комплексу «Нептун» із промовистим, але наразі засекреченим українським прізвиськом отримав дуже несподівані дані на радарі. Його звичайний радар показував, що десь за 120 кілометрів від берега стоїть велика ціль. Такого розміру об'єкт у цьому секторі Чорного моря міг бути тільки один – флагман чф рф крейсер «москва», – пише автор статті. – Щойно його зафіксували, близько 16-ї години відбулися два пуски «Нептунів», які один за одним вилетіли в бік цілі. Коли українські військові зрозуміли, що з Криму до «москви» вийшов буксир, то їм стало очевидно: ситуація на крейсері критична. «Один із чільних нинішніх силовиків написав тієї ночі журналістам УП: «москва» – все».

ЩО ЦЕ ЗА РАКЕТА

Р-360 «Нептун» – українська протикорабельна крилата ракета. Розроблена в Київському конструкторському бюро «Луч» у 2014–2019 роках. Вона призначена для знищення кораблів водотоннажністю до 5000 т і має бойову частину масою 150 кг. «Нептун» має дозвукову швидкість (900 км/год) і здійснює політ на надмалих висотах – кілька метрів над рівнем моря. Ракета може маневрувати під час польоту, дальність якого – до 280 км.

«НІХТО НЕ ВІРИВ, А МИ ЗРОБИЛИ»

Перші успішні льотні випробування крилатої ракети «Нептун» пройшли 30 січня 2018 року. 17

серпня 2018-го на півдні Одеської області відбувся черговий етап її запуску, на яких був присутній секретар РНБО Олександр Турчинов. Випробування української крилатої ракети «Нептун» виявилися успішними. Під час них було точно вражено морську ціль на відстані 100 км. У лютому 2019 року на виставці IDEX-2019 вперше широкому загалу було представлено макет наземного комплексу «Нептун». 5 квітня 2019 року на полігоні в Одеській області пройшли випробування комплексу наземного базування – РК-360МЦ «Нептун».

П'ятий Президент України Пе-

«У 2014 році, коли ми започатковували ракетну програму, ніхто не вірив. Казали, що потрібні десятиліття для того, щоб виробити власну ракетну технологію. Ми з 2014-го по 2019-й змогли це зробити.»

тро Порошенко, за каденції якого була започаткована ракетна програма, після потоплення «москви» заявив, що вітчизняні виробники довели, що здатні випускати ракети світового рівня. «У 2014 році, коли ми започатковували цю програму, ніхто не вірив. Казали, що потрібні десятиліття для того, щоб виробити власну ракетну технологію. Ми з 2014-го по 2019-й змогли це зробити», – нагадав Петро Олексійович. ■

■ Невідомі подробиці**Насправді Київ планували взяти не за три дні, а за 18 годин!****У «графіку» захоплення України рух російських військ був розписаний до хвилини. Про це пише американське видання «Нью-Йорк таймс», яке стверджує, що має погодний план вторгнення****Василь КІТ**

За даними газети, російські військові нібито дізналися про початок атаки за кілька годин до того, як їх відправили в Україну. Один із загарбників, який у той час перебував у біло-

русі, розповів, що наказ зс рф був, як йому здавалося, дуже простим. Потрібно було їхати за машиною, що була попереду. Відповідно до «графіка», який їм дали, до Києва мали дістатися протягом 18 годин. Окупант зізнався, що план не був виконаний навіть близько. Він пояснив, що військова техніка була дуже важкою і одразу грузла. І лише на те, щоб перетнути кордон з Україною, вони витратили понад

добу.

На цьому «графіку» було вказано, які підрозділи і військові частини вирушили на захоплення України, скільки було машин у колоні, яка глибина протяжності колон, яка швидкість руху та інше. Так, російські війська вирушили із білорусі о 01:33 24 лютого, а в Києві мали бути вже о 14:45.

Завдяки нашим мужнім ЗСУ нема і досі. І не буде! Не тільки в столиці, а й в усій Україні. ■

Економіка

Фотоколлаж із сайту facebook.com.

Директор керуючої компанії індустріального парку NOVO Олександр Бондаренко, народний депутат, заступник голови Комітету з питань економічного розвитку у ВРУ Дмитро Кисилевський, перший заступник міністра економіки України Денис Кудін, генеральна директорка ТОВ «Кроноспан УА» Наталія Покінська.

«Ми будемо боротися, не покладаючи рук»

Так сказала в розмові генеральна директорка ТОВ «Кроноспан УА»
Наталія Покінська

Це підприємство – беззаперечний лідер серед виробників деревних плит – з початком повномасштабної війни кинуло великі матеріальні ресурси, людські сили на підтримку та оборону країни. При цьому вони зуміли встояти перед серйозними викликами, не розпоршили, а навпаки – згуртували колектив на найбільш нагальні завдання – втриматися на ринку й навіть продовжувати розвиватися

Алла ЛІСОВА

ЗУПИНІТЬСЯ «КРОНОСПАН» – БЕЗ РОБОТИ ЗАЛИШАТЬСЯ ТИСЯЧІ ПРАЦІВНИКІВ

– Наталіє Петрівно, енергетична криза, яка накрила Україну після цілеспрямованих атак рашистами критичної інфраструктури, змусила акумулювати багато резервів, думати, де і як можна зекономити?

– Наші підприємства і в Нововолинську, і в Рівному є одними з найбільших споживачів електроенергії у своїх областях. По виробниках ця ситуація б'є дуже сильно. В умовах обмежень на використання електроенергії майже наполовину нам довелося частково призупинити виробничі лінії або обмежити їх роботу. Це триває вже другий місяць. Водночас від стабільної та безперебійної роботи наших заводів залежать дві суміжні галузі – меблева та лісова. Йдеться про майже 50 підприємств – виробників меблів, а також 150 підприємств лісової галузі України, десять із яких знаходяться на Волині. Ми – скелет переробки деревини, і для багатьох лісових господарств наше підприємство є основним споживачем їхньої продукції. Тому коли зу-

пиняється «Кроноспан», то десятки тисяч вивільнених людей не матимуть роботи і їхній бізнес може зупинитися. Тож шукаємо шляхи бути незалежними від постачання електроенергії, генеруючи власну. Також, відчуваючи велику відповідальність, стараємося максимально її економити. Де можна, з точки зору безпеки праці, вимкнули зовнішнє освітлення, обмежили освітлення у виробничих та складських приміщеннях. Вже давно використовуємо електроощадні лампи.

– А як у таких критичних умовах вдається виплачувати заробітну плату, ремонтувати обладнання тощо?

– Намагаємось максимально адаптуватись до нових реалій. Наприклад, коли мали проблеми з підвезенням смоли з Європи, то закупили власні танк-контейнери. Збільшили автопарк вантажних автомобілів, вагонів. Для того, щоб стабільно працювало виробництво, була можливість платити зарплату й покривати інші витрати.

– Від початку повномасштабної війни багато працівників були мобілізовані або виїхали за межі країни. Чи дуже потерпає ваше підприємство від нестачі фахівців?

– Важливо, що ми не проводили скорочень персоналу, а навпаки, робили все, щоб зберегти спеціалістів. З лютого нинішнього року з підприємств у Нововолинську та Рівному мобілізували 18% чоловіків. На жаль, маємо вже одного загиблого. Частина з тих, хто працює, є необхідність поставити на бронь, аби не переривати виробничий ланцюжок. Намагаємось балансувати в цій ситуації, нестачу перекриваємо частково працівниками з «Кроноспан Рівне», перенавчаємо людей, аби зробити їх взаємозамінними. Звичайно, це нелегко, але даємо раду. Щодо логістики, то у 2022 році активно добирали водіїв у зв'язку зі збільшенням

автопарку. Взагалі зараз більше вкладаємо у навчання і розвиток власного персоналу – виробничого та адміністративного.

ЦІ ГАЛУЗІ ВІДБУДОВУВАТИМУТЬ УКРАЇНУ

– Відомо, що останнім часом багато виробників нарікають на проблеми з податковими перевірками та відшкодуванням ПДВ. Чи змінилося щось після відвідування вашого заводу урядовцями?

– Насправді ми відчуваємо підтримку від держави. Максимально допомагають бізнесу в ці складні часи народні депутати, Міністерство економіки України. Є прогрес із поверненням ПДВ. «Кроноспан УА» зараз, власне, проходить перевірку, «Кроноспан Рівне» готується до такої – мають до відшкодування близько 10 мільйонів євро. Ці кошти будуть інвестовані у виробництво. Більше того – ми ще любіємо в доброму розумінні цього слова таку ж компенсацію для підприємств деревообробної галузі. І половину суми, заявленої з початку року, вдалося повернути. До слова, коли обговорювали план реконструкції України, то меблеву й деревообробну галузі туди внесли. Ми добиваємось, аби вони були визнані стратегічними у контексті відбудови держави.

– Як ви оцінюєте початок діяльності індустріального парку NOVO? Чи маєте плани щодо участі в цьому проєкті?

– Ми тільки за індустріальні парки та нові інвестиції. NOVO націлений на харчову промисловість, тому «Кроноспан» тут навряд чи буде присутній. Однак паралельно реалізуємо власні проєкти. Зокрема, заплановане створення мінікластеру на території колишнього заводу «Оснастка», що забезпечить синергію таких пов'язаних

виробництв, як «ВМК», «Кроноспан УА» та «Волинська фабрика гофротари». Ми віримо в дієвість концепції індустріальних парків. Саме тому в Городку на Рівненщині зареєстрували перший на Заході України приватний індустріальний парк площею більше 85 га, на території якого плануємо розмістити меблевий кластер.

– Зараз «Кроноспан» продовжує будувати?

– Незважаючи на великі труднощі, не зупиняємо реалізацію заявлених планів. Продовжуємо будівництво заводу в Рівному, плануємо встановити газові турбіни вартістю понад 5 мільйонів євро, щоб бути, ще раз наголошу, незалежними від електроенергії. Інвестуємо понад 8 мільйонів євро в будівництво логістичного терміналу в селищі Калинівка Київської області. З часом відновимо роботи і на території колишньої «Оснастки».

ЛЮДИ НЕ ПОВИННІ ЗАМЕРЗНУТИ, А ПІДПРИЄМСТВА – ПРИПИНІТИ РОБОТУ

– Чи не відмовилися ви в такий складний час від реалізації соціальних програм?

– Навпаки, навіть стали більше приділяти їм уваги. Власне, для цього наш фонд «Kronospan Foundation» запустив кампанію SupportUkraine, метою якої є підтримка соціально важливих проєктів та допомога тим, хто опинився у скрутних обставинах через воєнні дії. Найважливіше, що вдалося реалізувати, – це проєкти з омеблювання центрів для перебування ВПО (спільно з Асоціацією меблевиків України), проведення серії виїзних тренінгів з надання першої домедичної допомоги «Центром порятунку життя». А також проєкт «Україна для героїв» (створення 5000 продуктивних наборів для людей, що проживають у регіонах, які постраждали від воєнних дій). Наш Фонд надав фінансування КП «Волинське обласне територіальне медичне об'єднання захисту материнства і дитинства» для ремонту та облаштування центру психологічної підтримки для дітей, які пережили фізичне насильство. Вже розробили проєктно-кошторисну документацію і почали ремонтні роботи загальною вартістю 160 тис. євро. Для львівської дитячої лікарні «Охматдит» закупили сучасне відеокolonоскопічне обладнання вартістю понад 100 тис. євро.

Паралельно маємо ще кілька менших проєктів, спрямованих на допомогу дітям та ВПО, а також плануємо нові – про них будемо повідомляти на наших сторінках у соціальних мережах.

– Знаю, що з перших днів повномасштабної війни «Кроноспан УА» активно долучився до волонтерського руху. Чи продовжуєте це?

– В рамках акції SupportUkraine завезли більше 20 вантажних автомобілів з гуманітарним вантажем – продуктами та речами першої необхідності у регіони, що найбільше постраждали від війни. Також доставляємо запчастини для автомобілів, генератори, стартерки, одяг тощо. Для облаштування «Пунктів незламності» управління МНС у Волинській області передали 5 потужних генераторів. Плануємо закупити велику партію медикаментів, які поїдуть на передову, а також для потреб переселенців.

До слова, наші працівники активно залучені у волонтерську діяльність – плетіння маскувальних сіток, виготовлення тушкованок для військових, участь у різноманітних акціях зі збору коштів та інше.

– Наталіє Петрівно, відомо, що ви нещодавно ще й виконували роль спікера великої меблевої конференції. Як усе встигаєте, де черпаєте сили та натхнення, щоб не здаватися, а невтомно трудитися на Перемогу?

– Ми зараз працюємо, як біля операційного стола, коли треба швидко приймати рішення. Цього вимагає час, і ми докладаємо всіх зусиль, адже люди не повинні замерзнути, а підприємства – зупинитися. Основним джерелом натхнення є моя команда, яка, попри все, продовжує працювати. А ще ми розуміємо: не маємо права зупинитися, бо на нашу продукцію чекають десятки українських меблевих підприємств. Це і є основна мотивація, аби триматися, – не підвести свій колектив, партнерів-меблевиків і максимально швидко наблизити нашу Перемогу. ■

Завтра зустрінемо разом!

Переддень війни, 23 лютого, Олеся Григорівна (перша ліворуч) провела на вечорі, присвяченому 80-річчю УПА.

ДОПИТИ В КДБ НЕ ПОХИТНУЛИ ЛЮБОВІ ДО УКРАЇНИ

Закінчення. Початок на с. 1

Упродовж зимових днів слухала спогади про рідних, втрачених у боях чи катівнях НКВД: батька Григорія, дядьків Володимира, Макара, Сашка, Дмитра, двоюрідного брата Бориса – улюбленого «няня». До всього того – пісні (козацькі, стрілецькі, повстанські), читання мамою добре завчених у «Просвіті» текстів вітчизняної драматургічної класики.

5. Який ваш стосунок до шістдесятництва? Цілком безпосередній. За день до початку 1965/1966 навчального року мене затримали посланці з органів КДБ як учасницю підпільного дисидентського гурту, очолюваного викладачами Дмитром Івашенком та Валентином Морозом. Доказів про «злочинну антирадянську і націоналістичну діяльність» було в червоної жандармерії предостаточно. При слідстві сипали цитатами із мого листування з Морозом та друзями-однодумцями, читали по пам'яті «стенogramи» наших гарячих обговорень «ідейно-порочних віршів» та самвидавської публіцистики. Все подавалося як свідчення уже «роzkолотих» товаришів. У відповідь на мою відмову говорити взагалі – дикий регіт: «Ета упорства ні к чому. Как відіте, нам ваши калегі уже вcьо расказали». Сатанинський проект було розроблено з неймовірною ретельністю, що не перстає мене вражати й досі: це ж скільки часу та інших ресурсів було затрачено на полювання за периферійними інкодуумцями, на перлюстрацію листів, на влаштовування підслухачок, відстежування знайомств... У висліді – виключення з комсомолу (тобто – «вовчий білет») і вимушений дозвіл доचितися нібито на вимогу комсомольських зборів, а насправді – за вказівкою згори, бо демократичний Захід замирався обуренням щодо порушення прав людини в СРСР уже і без Сталіна.

6. Як ставитесь до українських політиків, які розмовляють російською? Як до хамів, за винятком хіба що харківського мера Терехова.

7. Кому із сучасних діячів дали б похвального листа? Залужному, звісно, – за його професійну і людську висоту. А ще – Саші Подригулі із Жидичина, який кинув заробітки в Італії і став разом із сином Тарасом до лав ЗСУ.

8. Ваш найтяжчий вибір... пов'язаний зі схиланням до сексуальності, із моїм категоричним «ні» у відповідь. За згоду обіцяли «хлібну» посаду, сприяння у науковій кар'єрі. При відмові – дискваліфікацію, фіксування профнепридатності (що й робилося по-езуїтськи вилучано майже чверть століття). Шантажували дочірнім обов'язком щодо хворих мами й бабусі, бо, мовляв, не хочу працювати і нормально заробляти. І не дивом вдалося пожиттєво утриматися в скромній ролі сільської вчительки, а лише завдяки порядності та людяності освітянських посадовців, що носили червоні квитки в нагрудних кишенях, а під ними в серці – відчуття української справедливості. То незабутні Н. В. Бурчак, Б. Г. Луцкевич, В. М. Струк, С. П. Косинський, С. Яблончук, Л. П. Рожило, В. В. Сестак та інші.

9. Що робите, коли нема світла? У нашому Жидичині світла, а відповідно і тепла, в оселях не буває значно довше, ніж у Луцьку (село – не люди!). Тому тікаю до міста на якісь мистецькі імпрези, зокрема, присвячені 80-річчю УПА. А дома, закутавшись у сто лавів, лежу на дивані і гриюся згадуваннями маминих пісень та мудрості великих у давню вивчених художніх текстах.

10. Які три книжки має прочитати кожен українець? «Кобзар» Тараса Шевченка, «Хмари» Івана Нечуя-Левицького та «О краю мій...» (книга-зібрання творів національної героїні Олени Теліги, документів та інших матеріалів щодо її біографії).

11. Чи любите зиму? Як писав Максим Рильський, «Як не любити зими сніжно-синьої на Україні моїй, саду старого в пухнастої інеї, сніжних веселих завій?»... Люблю дуже що пору за звільнення від городу, за можливість начитуватися до знемоги та самозаглиблюватися, осмислюючи пережите і розмовляючи з Богом.

Записала Олеся БНАДА. ■

Знай наших!

Усиновлених, прийомних і патронатних дівчаток і хлопчиків Надія називає однаково – «мої діти».

«Чекаємо з війни сина й глядімо ще 14 дітей»

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КОВАЛЕНКО

Поки ж батьки великого сімейства мусять дбати, щоб діти не мерзли через відключення електрики. Продали бус і купили більш важливий генератор. Іншого виходу не було. Жартує, що батькам з одним-двома малюками легше, коли прохолодно: «Пригорнув, зробив чашку гарячого чаю – і вже веселіше, а як обійняти одночасно більш як десяток?». Жінка пояснює, що генератор для них став порятунком, хоч і потребує багато дорогого пального: «Були такі дні, що електрику порозливали. Це 14 дітей – вони в кімнаті не сидять, всі разом. І телевізора нема, книжки не почитаєш, телефон не покладаєш, бо й інтернету нема. І холодно. Тож переживаємо за все, і за той генератор теж, щоб не зламався!».

«МИ ОДНІ НА ОБЛАСТЬ, ТО ІНШОГО ВИХОДУ НЕМА»

Описуючи будні, Надія Степанюк обмовляється, що на початку війни у їхньому домі жили ще і вимушено евакуйовані переселенці з дітьми. Ще десяток людей! Двадцять шість осіб в одному будинку? Жінка усміхається й зауважує, що інакше вчинити з чоловіком не могли: «Такий настав час, що ми мусимо допомагати одне одному. Тіно не думалося, що подуємо. Біда прийшла до всіх – і ти розумієш, що й ти міг би опинитися в таких

Сьогодні Надія й Олександр Степанюки представляють на Волині унікальну сім'ю: інших патронатних наразі немає. Мають півтора року стажу. Й раз перед війською їм додали троє маленьких діток (тимчасово, поки не вирішиться, чи зможуть далі їх виховувати рідні батьки), три тижні тому приєдналася ще одна дівчинка. Пані Надія підсумовує їхню появу просто: «Ми одні на область, то іншого виходу нема. Всі мої діти».

Є, щоправда, проблеми з дистанційним навчанням – «не

Газета «Волинь»: 83 роки довіри читачів. Наші передплатні індекси: 30 000, 60 306 (Волинська область); 97 847 (Рівненська область); 61 136 (інші області України).

Репортаж із глибинки

Ніна Маліцька, яка добре знається на лікарських травах.

Анастасія Охрімчук багато років працювала в Гуті-Камінській фельдшером – не одні пологи приймала, коли до райцентру вже пізно було везти породіллю.

Валентин Буднічук перейняв справу пасічника й народного цілителя від діда й батька та знаменитого дядька.

Гута-Камінська славилась виготовленням скла

... і земляком Никанором Буднічуком, який в Америці разом із авіаконструктором Ігорем Сікорським випробовував літаки

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«У 1951-МУ ДЯДЬКА НИКАНОРА ВИСЕЛИЛИ НА СИБІР, ЗАПИСАВШИ В КУРКУЛІ»

– Я вас із чоловіком познайомлю – пасічник, який знаний у селі як цілитель, котрий виготовляє мазі на основі продуктів бджільництва. А ще він розкаже вам про свого дядька, який працював у США з відомим авіаконструктором українського походження Ігорем Сікорським, – каже Олександр Монець.

Отож завертаємо до обійстя Валентина Буднічука, який і пасіку показав, і розповів, як іще з юності почав допомагати людям із різними недугами. А ось коли мова зайшла про те, від кого в чоловіка цей хист і до бджолярства, й до народних методів лікування, тоді й почули те, що вже очікували:

– Від батька й діда перейняв багато що. А ще ж у мене був дядько знаменитий, який із самим авіаконструктором Ігорем Сікорським в Америці літаки випробовував, – Никанор Буднічук. Якщо ж говорити про його таланти, то він першим у селі зробив вулики, якими й нині бджолярі користуються. А ще навчився робити воцину – з Америки виплав спеціальні вальці – вони й досі в мене зберігаються. Люди з усієї округи везли йому віск, а він воциною розраховувався. З воску, що залишався, робили свічки для церкви. Жив Никанор на хуторі, за яким залишилася назва Панський, бо його купила пані Мацєвська з Рівненщини (це кілометрів за два від Гуті-Камінської). І Никанор, і мій батько не лише на бджолярстві зналися, а й на гідрології. На тому хуторі під їх керівництвом ставки було викопано, зариблено.

І дуже печальний спогад: – А після війни, в 1951-му, дядька виселили на Сибір, хоч він просив не робити цього, оскільки його талант вдома може послужити. Батько мій був на фронті, то

З перших днів війни вчителі почали волонтерити – до них долучилися інші мешканці села.

його не зачіпали. А Никанор вже за віком не підлягав мобілізації. Тож як прийшли другі, як ми кажемо, совєти, то його записали до куркулів. Хутір розграбували, нас звідти вигнали. А Никанор Буднічук із сім'єю опинився у Пальяново Тюменської області. У 1960-х сім'я повернулася до Каменя, де й дотепер живе дочка дядька, яка вже в поважних літах. А сам він помер на чужині, не доживши рік до закінчення терміну виселення.

І насамкінець – найбільша вітха Валентина Буднічука. Чоловік розповів, що не раз звертався до влади з проханням надати йому в оренду той Панський хутір, аби він міг користуватися ним – поставити там пасіку, подбати про збереження лікарських рослин, які тут росли ще при дядькові, й

мівна. – Тут заміж вийшла, трьох дітей із чоловіком, на жаль уже покійним, виростили...

Про те, яка то робота фельдшера на селі у 1960–1970-х роках, жінка розповідає, пригадуючи прямо-таки екстремальні ситуації:

– Дороги в селі розбиті – в ковбнях. А на ніч два виклики – значить, мені треба дві пари гумовців, аби на зміну запасні. Треба когось терміново на операцію в Камінь везти чи пологи. Телефон же свого часу був тільки в школі – біжу до Никифоровича (директора школи Олександра Монця. – Авт.). Буду його. Йдемо щоб подзвонити на «швидку». Вона іде назустріч, поки дорога більш-менш добра. Бувало, що й сама транспорт у селі шукала й везла хворого чи породіллю в районну лікарню. А як вже пізно було вирушати до райцентру, то сама не раз приймала пологи.

Як прийшли другі, совєти, то його записали до куркулів. Хутір розграбували, нас звідти вигнали.

Зустріч із Анастасією Юхимівною не випадкова ще й тому, що в родині Охрімчуків є династія військових. Син Олександр, який живе у Володимирі, свого часу закінчив Ленінградське військове училище. Був в АТО. Тепер через одержану інвалідність воювати вже не може, тож пішов у тероборону, коли почалося повномасштабне вторгнення росії, але звідти його забрали на службу в Луцькій військомат. Його син (онук нашої героїні) пішов шляхом батька. Він танкіст і зараз – на передовій. Воює і зять сина. А дочка – військовий психолог. Поки дитина в неї мала, то вона у Володимирі. Ось так війна з її тригонами й переживаннями стала дуже близькою для Анастасії Охрімчук.

...Здається, що того дня, коли я була в Гуті-Камінській, мені зустрілася жінка, про яку можна сказати, що вона – своєрідне уособлення душі польської глибинки. Щось є в ній від Мавки, щось – від кланкуни. Так склалася обставина, що з Камєня-Каширського ми підвозили до села Ніну Маліцьку, як назвалася пасажирка. Верталася вона з базару, де продавала, як виявилось, лікарські трави.

– Дуже природу любило, – розповідала Ніна Степанівна. – Не може жити без лісу. Як тільки сніг навесні розтане – я вже там. І до пізньої осені шодня мандрую зеленим дивом. Знаю де яка квітка лікарська росте, травицка. Уже вивчила, від чого вони помічні. І вмю сушити так, щоб природні кольори не втрачалися. А ви заходьте до мене – самі побачите.

І ми зайшли, коли знайомилися з селом, його людьми. Й сфотграфували жінку з її «таким помічним від різних недуг» багатством. ■

«Я ВЖЕ ДАВНО СТАЛА ТУТ СВОЄЮ»

Важливі штрихи до «портрета» села (як тут жилося й працювало колись) додала Анастасія Охрімчук, котра багато років трудилася в Гуті-Камінській фельдшером.

Погляд**Катерина ЗУБЧУК,**
заслужений журналіст України**«А ви коли будете святкувати Різдво: 25 грудня чи 7 січня?»****Не раз доводилося бути свідком такого обговорення, оскільки, погодьтеся, в цьому році питання набуло особливої актуальності**

Моя приятелька, яка родом зі Львівщини, при нагоді говорила: «Бабуся по лінії мого батька полька, тому в нашій родині з поваги до неї завжди відзначали всі великі польські свята. Тож перш мали католицьке Різдво, а потім – і наше. Для мене нормально святкувати двічі». Власне, в останні роки так було у нас, незалежно від того, чи є в родині католики. Принаймні уже 25 грудня вдома в багатьох лучан стояла ялинка, яку прикрашали ще до Миколая Чудотворця, тобто до 19 грудня. Хоч це вже й є змішування нового й старого календарів. А вже Святий Миколай за григоріанським календарем мав прийти ще 6 грудня. І якщо святкувати Різдво в Україні 25 грудня, то це потягне за собою зміну більшості релігійних свят (крім небагатьох – Великодня, Вознесіння, Трійці й початку Петрового посту).

Дискусія про те, що Україна має перейти на святкування Різдва 25 грудня, триває вже давно. Митрополит Київський і всієї України Епіфаній ще у 2019-му заявляв, що українці можуть відзначати це свято за григоріанським календарем, якщо вони цього хочуть. Йшлося й про календарну реформу за умови, що її підтримає більшість вірян. А в жовтні нинішнього року ПЦУ передбачила можливість проводити богослужіння 25 грудня.

До речі, нещодавно офіційне прохання про зміну церковного календаря надійшло до управління Волинської єпархії ПЦУ від двох релігійних громад Волині – сіл Вільхівка, що на Горохівщині, й Копачівка – на Рожищенщині. А вже митрополит Луцький і Волинський Михаїл має зробити подання з цього приводу до Священного Синоду. Керівник інформаційно-просвітницького відділу Волинської єпархії ПЦУ Віталій Собко прокоментував це так: «Церковний календар – загальноцерковне явище. Ми передбачаємо, що, швидше за все, наша церква не видасть указ, що ми з такого-то числа такого-то року переходимо на новоюліанський календар. Вона лише дасть свободу. Тобто парафії, які бажають переходити повністю на новоюліанський календар, будуть мати таку можливість. А ті, які не хочуть, – залишаються і служать по-старому.

За словами отця Віталія, про перехід на новоюліанський календар на загальнодержавному рівні не йдеться. А кількість церковних громад, які вирішать служити по-новому, буде відома після 25 грудня...

Не можу не згадати дуже дохідливе роз'яснення з цього приводу відомого священника з Нововолинська Віктора Мартиненка, який перейшов до ПЦУ відразу після набуття Україною Томоса (про його сім'ю наша газета не раз розповідала). Найбільш дотепний і романтичний клірик, як його характеризують у мережі, розмістив недавно у фейсбуці пост такого змісту: «У вас є слова чи вислови, які вас дратують? У мене то «смаколики», «молочка» і «Різдво з цивілізованим світом». На питання про «цивілізоване Різдво» унікаю відповідати, бо воно мене виводить із рівноваги. Але сьогодні це питання наздогнало мене у власній хаті». Одне слово, довелося отцю Віктору давати експрес-інтерв'ю для своєї дружини. А хтось, за його словами, підказав розмістити в мережі «для духовної користі френдів».

Тож відповідаючи на питання дружини, коли ж ми будемо відзначати Різдво – 25 грудня чи 7 січня, отець Віктор уточнив, що «ми теж святкуємо 25-го – тільки за іншим календарем». А далі – міркування з приводу того, що «ніхто не заважає святкувати і тоді, й тоді». От тільки «біда в тому, що ті, хто хоче святкувати з усім цивілізованим світом, – святкують у барах, а в церкву не підуть ні 25 грудня, ні 7 чи 8 січня». Він назвав «літургично шизофренією – перейти на новий календар лише на одне свято»...

От ми й вернулися до того, що, як уже було сказано, спочатку має відбутися календарна реформа. ■

Крила, обпалені війною**«Тільки вийшов з Луцького вокзалу, перейшов на українську мову»**

36-річний Денис Сушеник переїхав із дружиною в обласний центр Волині наприкінці червня. Все життя пара прожила у Запоріжжі, втім, коли почалася війна, довелося шукати прихистку на Заході України...

Ірина КРАВЧУК

Свою історію чоловік розповів мені у таксі, яке викликала ввечері, щоб дістатися додому. Вже кілька місяців він працює водієм в одній із місцевих служб. Каже, раніше з дружиною Вікторією трудилися на «Запоріжсталі»: він займався плануванням, а вона була секретарем.

« – Втім, найбільше нас здивували люди: лучани безпечно залишають посеред вулиці свої велосипеди, і їх ніхто не краде! А в Запоріжжі у нас з-під квартири навіть килимок забрали, – розповідає переселенець. »

– Ми одружені два роки. Коли з'явилися новини, що колонії окупантів уже під Василівкою, а це близько 15 кілометрів від нас, вирішив відправити вагітну на той час кохану у Латвію. Згодом життя ускладнилося, заробітки сильно знизилися. Зрозумів, що потрібні зміни, й вирішив забрати дружину у Луцьк: тут поки що спокійно і є друзі. Не хотіли залишати маму, але вона навідріз відмовилася їхати. Серце також щеміло через трікмітнатну квартиру, яку старанно облаштували, – розповідає Денис.

Водночас каже: попри те, що нині доводиться орендувати меншу й старішу оселю, про своє рішення не шкодує.

– Радіємо, що наш син Назарчик зростатиме у Луцьку. Тут таке чисте повітря! Вдома воно було дуже забрудненим. Ми помолоділи! У цьому місті багато нових красивих будинків і зручно розташовані важливі локації.

У сім'ї Сушеників – двоє запоріжців та один лучанин.

Втім, найбільше нас здивували люди: лучани безпечно залишають посеред вулиці свої велосипеди, і їх ніхто не краде! А в Запоріжжі у нас з-під квартири навіть килимок забрали, – розповідає переселенець.

Щоб швидше звикнути до нового місця, Денис ще дорогою на Волинь вирішив перейти на українську. А переступивши поріг Луцького вокзалу, намагався навіть думати державною мовою.

– Все життя розмовляв російською, як і батьки. У школі української було мало. А університет закінчував у Дніпрі, там усі спілкувалися російською. На роботі також: усі документи, інструкції, ділові зустрічі були російською. Але перейти на українську мені було просто. Напевно тому, що бабуся говорила суржиком. Дружині важче, але вона дуже старається, – каже молодий чоловік.

Попри війну і труднощі, у родині багато планів та мрій. Денис зізнався, що невдовзі придбає велику ялинку, аби Вікторія гарно її прикрасила. А також хотів би, щоб у гості приїхала мама й теща з їхнім песиком Лапкою, якого поки не мають змоги поселити в новій оселі.

– Кохана любить займатися дизайном. Тож наше помешкання на зимові свята буде дуже красивим. Сподіваюсь, що згодом ще й будинок придбаємо десь під Луцьком, аби Вікторія могла там хазяйнувати. Поставив би у дворі мангал, щоб смажити смачні шашлики. Втілити ці мрії нелегко, тим більше у такий час, але вірю, що все вдасться, – впевнено каже Денис. ■

Більше фото – на сайті
VOLYN.COM.UA

Підписуйтеся на наш **Telegram-канал Історії кохання**

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

Блоки від виробника СТІНОВИЙ БЛОК
з дном – 20x20x40 без дна – 20x20x40
ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40
ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96 067 116-11-44

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!
Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

Найму доглядальницю
з проживанням у селі Луцького р-ну для лежачої жінки після інсульту.
У будинку всі зручності. З/П 300грн/доба.
Усі подробиці за тел. 0684091398 (Юра).

ПП БУРМАКА Н.П.
24 грудня
Працюємо за попереднім записом. **ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): **тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58**
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

КОНЦЕНТРАТИ ТА ПРЕМІКСИ ТМ «ПУРІНА»
«Більше корму – більше ваги!»
Фірма реалізує **КОМБІКОРМ ТМ «Пуріна»** для всіх видів тварин та птиці:
– концентрати, премікси (ДБМВ старт, гроуер, фініш);
– корми та премікси для курей несучок.
Також є у наявності: засоби для дезінфекції приміщень; трукта для мишей, щурів, тарганів; лампи, годівниці, поїлки; сухе молоко, жом; живі товари (бройлер добовий); корм для котів і собак та засоби догляду за ними.
Пропонуємо продукти харчування: цукор, борошно, олія, крупи, макаронні вироби.

Тел.: 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Людмила); 067 634 83 34, 050 488 77 71 (Наталія); 067 119 53 13, 099 627 88 55 (Світлана).

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ: 050 994 9907

Добра справа

Разом із дітьми новорічними вогниками тішилися й організаторка дійства Тетяна Потоцька.

Фото Леоніда ОЛІЙНИКА.

Миколай, як і українські дітлахи, не злякався сирен повітряної тривоги.

У Луцьку діти Героїв просили у Святого Миколая Перемоги

Свято для малечі, яка втратила своїх рідних на російсько-українській війні, разом із міською владою влаштувала волонтерка Тетяна Потоцька

Леонід ОЛІЙНИК

Початок зустрічі зі Святим Миколаєм, що мала відбутися в луцькому Палаці учнівської молоді, затримався. Плани організаторів підкорегувала повітряна тривога: дітлахам з мамами довелось чекати в укритті. Більш ніж за годину російські винищувачі повернулися на місце базування, й свято стартувало.

Пані Тетяна розповіла, що головна мета сьогоднішнього дійства – допомогти хлопчикам та дівчаткам, які втратили батьків, хоч на трішки забути про свою біду.

«Мені зараз хочеться, щоб ці діти хоч на хвилинку, на секунду засміялися.»

Жінка з початку війни бачила все те горе, що прийшло у родини полеглих Героїв, адже вона вже не раз привозила із передової на Волинь тіла загиблих.

– У свої 13 років я також залишилася сиротою і добре знаю, який «смачний» цей хліб. Тому мені зараз хочеться, щоб

ці діти хоч на хвилинку, на секунду засміялися, – каже Тетяна Потоцька.

Волонтерці вдалося досягти своєї мети: малеча співала, танцювала і веселилась, активно спілкувалася зі Святим Миколаєм та Сантою, доганяла велетенського білого ведмеда, виготовляла сувенірні ялинки, відривалася на бульбашковому шоу і куштувала солодощі. Діти отримали подарунки. Втім, під час зустрічі з Миколаєм вони замовляли не іграшки та девайси, а просили про Перемогу України. ■

Все для Перемоги!

Лучанка Мирслова почастивала варениками десятки гостей.

Фото Тетяни БОЧКАРЬ.

На ярмарок завітали жителі з різних куточків Волині.

На ярмарку смакували кулішем і збирали на пікап для 14-ї бригади

Благодійний захід влаштували у Вишківському мікрорайоні Луцька на подвір'ї Свято-Михайлівської церкви

Ірусина ПРИХОДЬКО

Місцеві жителі зібралися на такий захід уже вдруге. Кажуть, будь-яка допомога нашим захисникам вселяє віру у краще й підтримує бойовий настрій.

– Люди приходили цілими сім'ями!

Цей ярмарок відбувся завдяки небайдужим волинянам, які залучили до приготування різних смаколиків навіть свою малечу. Разом – ми сила! – каже організаторка дійства Наталія Грушка.

На ярмарок завітало чимало волинян. За словами лучанки Тетяни Боцкарь, дійство справді вийшло яскравим.

– Місцеві господині наготували всякої всячини: печива, тортів, піржків, млинців, риби, кулешу, вареників... Не було чітко встановлених цін: люди бра-

ли що хотіли й робили донати для ЗСУ. Окрім частування, провели й аукціон. Приміром дві іконки продали за 8600 гривень, а маленьке янголя, яке хтось зробив власноруч, за 100 євро. Українці неймовірні! – розповіла пані Тетяна.

Усі зібрані кошти спрямують на купівлю пікапа для мінометників 14-ї волинської бригади. Також в автомобіль планують покласти радіостанції, генератори та інше устаткування, необхідне для військових. Усього потрібно 400 тисяч гривень.

– Наразі є лише 131 тисяча. Поки що бракує коштів, щоб придбати пікап, у якому можна буде помістити міномет. Тому намагаємось власними силами таки зібрати необхідну суму, – каже волонтер Дмитро Климух. ■

Вітаємо!

21 грудня доля подарує святковий букет із найгарніших почуттів

Надії ЖИГУН,

колишній завідувачці бібліотеки-філії села Вільхівка на Горохівщині. Всі, хто знає цю авторитетну, доброзичливу жінку, вітатимуть її з днем народження.

Шановна Надіє Григорівно!
Адресуємо Вам найгарніші віншування зі святом!
Світанок, як завжди, зустрінете молитвою,
Усміхнетеся днєві неймовірною жінкою,
І душею своєю відкритою, світлою
Побажаєте світові миру й привітності.

Ми завжди думаємо про Вас із вдячністю, ніжністю. Тож у цей день хочеться і дарувати Вам найгарніші квіти за вашу мудрість й інтелігентність. Радіємо за вашу чудову родину й бажаємо Вам, берегине, міцного-міцного здоров'я. Дорожимо спілкуванням із Вами, просимо для Вас у Бога многих і мирних років. З роси Вам і води, дорога імениниці!

З любов'ю горохівчанки Ольга Єлісеєва, Леся Влашинець із сім'ями.

Увага, вікторина!

«Математика – цариця всіх наук...»

Сьогодні у заголовку використав частину знаменитої фрази, яка належить німецькому вченому Карлу Фрідріху Гаусу (1777–1855), якого називали королем цієї науки. Справді, досягнувши можливі її ази, пізніше гер Гаус жартома говорив: «Я навчився рахувати раніше, ніж розмовляти»

Грицько ГАРБУЗ

А мене потягнуло до цариці наук насамперед через меркантильні інтереси, бо під кінець навчального року Грицькові Григоровичу часто доводиться виступати у ролі вчителя математики і пояснювати своїм школярикам нові теми з програми та розв'язувати завдання з них (часто за допомогою ГДЗ (готових домашніх завдань) – киньте в мене камінь, якщо хтось хоча б раз у житті не користувався такими підказками). Бо в школі – то повітряна тривога, то світла нема, а за приватні уроки доводиться платити немало...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-32»

Ціну книжки спочатку збільшили на 50%, а потім зменшили на 50%. Якою стала її ціна, якщо спершу вона становила 32 гривні? Якщо дізнаєтесь це – відніміть всього-на-всього одиницю і назвіть роман-подарунок із фільму від дружини для головного героя, що ледь не довів... до божевілья. Режисер цього психологічного трилера, до речі, є однофамільцем одного з найвидатніших спортсменів середини 1990-х – початку 2000-х, який у нас асоціюється із кольором любові. Актор же, який зіграв головну роль, полюбляє по життю дивакувати розіграші і має ім'я того, кому тиснуть особливу руку.

Що за назва книги захована у гранатобузі?

А тепер на кілька речень знову віддамося цариці наук, бо одразу пропоную алгоритм розв'язку завдання №32: 1) $32 \times 1,5 = 48$ грн. 2) $48 \times 0,5 = 24$ грн. 3) $24 - 1 = 23$ грн. Оскільки ми дійшли до «23», то далі за допомогою дядька Гугла шукаємо кінострічки з цією цифрою і отримуємо відповідь, що це книга «Номер 23» з фільму «Рокове число 23» (2007) американського режисера Джоела Шумахера (у стрічці, до речі, чудово зіграв роль всесвітньо відомий Джим Керрі).

Лише двоє наших учасників: Віта Бобко із села Затурці Володимирського району Волині і Анатолій Скальт з Жмеринки Вінницької області змогли розгадати це завдання. Віват! Від вашого імені перекажемо по 100 гривень для наших доблесних ЗСУ. А нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-34»

У світі кажуть: «Хочеш втратити друга – позич йому (або у нього) грошей». Один із найвідоміших у світі журналістів одного разу виручив на 30 днів свого близького приятеля на 500 доларів. Той клявся божився, що обов'язково віддасть, лише одна причина може цьому завадити... Ця обставина і змусила через зазначений проміжок часу журналіста взятися за статтю, оскільки друг не дотримав слова і став уникати зустрічі.

Назва якої газетної рубрики захована у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 26 грудня (включно) на електронну адресу tsikava.gazeta@gmail.com або у вигляді sms-повідомлення на номер 0672829775.

Смерть кривопівці путіну і його посіпаці лукашенку! ■

Пряма мова

Олексій ДАНИЛОВ, секретар РНБО, про те, як треба покарати кремль:

російська федерація має бути позбавлена ядерної зброї. Ми ж не даємо людям із хворою психікою, наприклад, гострі предмети або сірники. Таких людей ізолюють від суспільства.

На перших ролях

Фото з архіву Євгенії КАРП'ЯК.

Завдяки Євгенії Василівні на Горохівщині побувало багато відомих артистів, серед них Арсен Мірзоян і Тоня Матвієнко.

Своє 75-річчя одна з найчисленніших профспілок Волині зустріла у вишиванках і з молитвою про мир

– Минулої, ще мирної, зими ми мріяли, що

вшануємо цей ювілей

велелюдною урочистістю: з друзями, яких у нас багато, з гостями, котрі хотіли в наш гостинний Горохів завітати, з піснями на честь нашої організації й кожного, хто почуватися в ній упевнено, як у родині, – каже голова об'єднаної профспілки працівників освіти і науки Городищенської сільської, Горохівської міської і Мар'янівської селищної територіальних громад Євгенія Карп'як (на фото).

У воєнний час до знакової дати приурочили пленум. Ювілей завітчали вишиванками, вагомість злету підкреслили результатами своєї діяльності. Їх пані Євгенія озвучила у своїй доповіді. А сьогодні через газету «Волинь» вона адресує спілчанам найголовніше побажання – Перемоги

«Освітняні Горохівської, Городищенської й Мар'янівської територіальних громад користуються кредо: «Якщо ми єдині – ми непереможні».

го дитячого серденька. А ось начальниця управління освіти Тамара Середа далекоглядно бачила молоду колегу очільницею, інтелігентністю якої слугуватиме злагожденій роботі сотень колег. І не помилилася. 22 роки тому Євгенію Карп'як було обрано головою тодішньої Горохівської районної організації профспілки працівників освіти і науки. Відтоді вона знає поіменно не лише майже півтори тисячі своїх спілчан, а й членів їхніх сімей, родів, друзів. До неї йдуть із болем, бо вона вта-

мує його порадою й неодмінно посприяє одужанню матеріальною допомогою чи путівкою в санаторій. Їй розповідають сокровенні гарні події, знаючи, що доброзичлива усмішка й щирі вітання Євгенії Василівни роблять радість приємнішою в рази.

Поети й піснярі приносять їй одкровення своєї душі, заримовані у вірші чи ліричні пісні. І ось тоді ця неймовірна жінка ладна подарувати крила натхнення для кожного – і зрілого автора, і поета-початківця: найкращі твори талановитих колег

пані Євгенія упорядкувала в поетичні збірки «Духовні скарги вчителя», «Пульсуючі джерела», «Серця, наповнені любов'ю», про найдосвідченіших розповіла у книгах «Леонід Чучман: педагог, краєзнавець, художник, поет», «Сузір'я вчительських дол», багатом іншим словолубам не відмовила у фінансовій допомозі на видання авторських доробків. А ще ж були сотні екскурсій визначними місцями України, конкурси для обдарованої молоді, поїздки на Світязь, зустрічі з ветеранами...

Євгенія Василівна каже, що любить працювати з людьми і вдячна кожному профосередку, який радиться з нею, плануючи свою роботу, й творчо реалізовує ініціативи, завдання президентів та пленуму профспілки. Слова подяки за співпрацю висловлює головам Горохівської, Городищенської й Мар'янівської територіальних громад Вікторів Годіку, Світлані Соколюк, Олегові Басалику.

НАСИЛЬНО НИКОГО НЕ ТРИМАЮТЬ

Авторитет лідерки великою мірою сприяв тому, що після децентралізації Горохівська профспілкова організація не припинила своєї роботи. Освітняні Горохівської, Городищенської й Мар'янівської територіальних громад користуються кредо: «Якщо ми єдині – ми непереможні». Його Євгенія Карп'як виголосила всім на початку своєї професійної дороги. Ці слова мають особливий зміст, коли в країні війна.

– Вчителі усіх шкіл щодня навчають дітей і волонтерять: шують одяг та інші речі на передову, плетуть маскувальні сітки, готують солдаткам смаколики, ініціюють збір коштів, проводять благодійні акції.

Із членських внесків ми переказали на потреби ЗСУ 147573 гривні, купуємо на фронт бронезилети, продукти, засоби гігієни. Скеруємо допомогу сім'ям

загиблих воїнів... – відповіла пані Євгенія на моє запитання про те, чи потрібна профспілка у воєнний час.

Перелік цих хороших справ можна продовжити довгим списком. Після Перемоги вони стануть окремих розділом у новій книзі, де Євгенія Карп'як переповість історію горохівської профспілки від часу її заснування, назве імена всіх, хто почувався з нею впевнено, оптимістично й навіть артистами! Бо вже 65 років спільно Горохівщина гордиться народним аматорським колективом профспілок України «Освітнянка». Євгенію Василівну величають ревною берегинею. Ця книга вже майже готова до друку.

– Чи виходять з наших рядів? Одиниці, для яких у пріоритеті гривня, але то їхні проблеми. Таких не тримаємо, зате пишаємося молоддю. Вона в нас обдарована, перспективна, – упевнена пані Євгенія.

На пленумі, приуроченому 75-річчю профспілки освітян Горохівщини, а тепер уже й Мар'янівської та Городищенської громад, усіх вітав начальник управління освіти, культури, молоді, спорту, соціального захисту та охорони здоров'я Горохівської міської ради Ігор Довмат. Ряд спілчан було нагороджено грамотами й значком Центрального комітету профспілки працівників освіти і науки «Профспілковий лідер», грамотами федерації профспілки Волині, управління освіти Горохівської міської ради.

Грошові нагороди за крашу відеопрезентацію профосередків Євгенія Карп'як вручила Колоденській гімназії, Мар'янівському ліцею (1-ше місце), Горохівському ліцею №2 (2-ге місце), Скобелківській гімназії і Мирненському ліцею (3-тє місце). Лідерка відзначила волонтерів-спілчан – педагогів Борочиченського й Горохівського №2 ліцеїв Ольгу Яцину, Лілію Органісту, директорку Угринівського ліцею Ольгу Романюк. ■

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

ДО НЕЇ ЙДУТЬ У РАДОСТІ І В ГОРІ

Усі, хто знає Євгенію Карп'як, кажуть, що вона народилася, аби бути осві-

тянкою-лідеркою. Свого часу колектив Горохівського будинку школяра захоплювався її хистом бути директоркою, яка добре слово перетворювала в золотий ключик довіри до кожно-

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продається у Луцьку будинок із усіма зручностями. Є усі господарські споруди, 10 соток землі. Ціна договірна. Тел. 050 98 92 378.

АВТОРИНОК

● Продається автомобіль «Москвич» (чобіток), 1986 р. в., потребує зварочних робіт. Ціна 11 500 грн. Торг. Тел. 050 57 94 520.

● Терміново продам автомобіль «Mitsubishi Pajero Sport», 2014 р. в., двигун 2,5 л, дизель, механічна к. п., куплений із салону, один власник, у доброму робочому стані. Тел. 095 13 77 467.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Куплю редуктори, інші запчастини до

картоплетехніки. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Продам трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у дуже доброму стані. Тел. 095 43 85 889.

● Куплю поворотний круг до фуражира або двигун-барабан. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Продам торфобрикети, дрова рубані (твердої породи), цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам дрова (рубані), чурки, метроби, обрізки, твердих та м'яких порід), пісок, щебінь, цеглу, відсів, чорнозем, торфокрихту, гній, землю на вимостку, бій, вивіз будівельного сміття. Послуги автомобілем «Бобкат» та екскаватором. Тел.: 099 62 16 400, 068 20 84 863.

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крошки, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову

та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам тільну спокійну молоду корову. Дає багато молока. (Млинівський район). Ціна за домовленістю. Тел. 099 68 40 256.

● Продається тільна теліця в Луцькому районі. Тел.: 050 51 09 180, 098 12 31 624.

● Продам молоду дійну корову (терміново). Тел. 068 51 43 490.

● Продам сіно в тюках. Тел. 093 81 10 853.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублене посвідчення учасника бойових дій (серія УБД № 625214), видане СХРУ від 15.12.2021 р. на ім'я Клекоцюк Дмитро Олександрович, вважати недійсним.

● Загублене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане виконавчим комітетом Ківерцівської райдержадміністрації на ім'я Федорчук Андрій Григорович, вважати недійсним.

● Загублену картку водія цифрового тахографа (UAD0000006MQP000), дійсну до 11.12.2025 р., видану ДП «ДержавтотрансНДІпроект» на ім'я Чухрій Сергій Васильович, вважати недійсною.

Оле, але, але, але!

Фото із сайту fifa.com.

УСІ ЧЕМПІОНИ СВІТУ З ФУТБОЛУ:

5 разів – Бразилія – 1958, 1962, 1970, 1994, 2002
 4 рази – Німеччина – 1954, 1974, 1990, 2014
 4 рази – Італія – 1934, 1938, 1982, 2006
 3 рази – Аргентина – 1978, 1986, 2022
 2 рази – Франція – 1998, 2018
 2 рази – Уругвай – 1930, 1950
 1 раз – Англія – 1966
 1 раз – Іспанія – 2010

Ось так цілують мрію життя!

Вішати бутси на цвях 35-річний Мессі не збирається!

Посунувши з футбольної вершини Аргентини самого Марадону, він має нову мрію: «Я хочу продовжувати грати як чемпіон»

Петро ПАС

ТАБЛО ЧЕМПІОНАТУ СВІТУ-2022 У КАТАРІ:

Півфінал 1. Аргентина – Хорватія – 3:0 (1:0 – Ліонель Мессі, 34 хв., з пенальті; 2:0 – Хуліан Альварес, 39 хв.; 3:0 – Хуліан Альварес, 69 хв.).

35-річного Ліонеля Мессі в цьому матчі було не зупинити. Хоча ще напередодні півфінальної гри легендарний шведський форвард «Мілана» Златан Ібрагімович передбачив це, заявивши журналістам: «Я думаю, вже визначено наперед, хто переможе не тільки у півфіналі, а й загалом у турнірі, і ви знаєте, кого маю на увазі: Мессі підніме чемпіонський трофей».

«Спадкоємний принц Саудівської Аравії Мухаммед бен Сальман аль-Сауд після перемоги над Аргентиною у першому турі 2:1 підніс супервовий подарунок кожному футболісту національної команди – автомобіль Rolls-Royce Phantom. Вартість такого авто стартує від 600 тисяч доларів.»

Півфінал 2. Франція – Марокко – 2:0 (1:0 – Ернандес, 5 хв.; 2:0 – Коло Муані, 79 хв.).

І навіть у програному матчі збірна Марокко довела, що не дарма потрапила аж до півфіналу. Вони билися до останньої секунди на кожному клаптику поля і полонили серця уболівальників. Недарма ж їх називають Левами, Левами Атласу (*Атлас – гірська система, яка проходить через Марокко. – Авт.*). А зіркою №1 «Ле Бле» у цьому матчі був не 23-літній геній Кіліан Мбаппе, хоч кілька своїх крутих забігів і обводок він продемонстрував, а 31-річний Антуан Грізмманн, який встигав усюди, щоб перервати атаки африканців і врятувати свою збірну. На те й він має прізвисько Маленький Принц – як у персонажа всесвітньо відомої книги його тезки – Антуана де Сент-Екзюпері.

Матч за 3-тє місце. Хорватія – Марокко – 2:1 (1:0 – Гвардіол, 7 хв.; 1:1 – Дарі, 9 хв.; 2:1 – Оршич, 42 хв.).

Все вийшло, як книжка пише: Хорватія, якщо виходила із групи на Мундіалю, в підсумку неодмінно ставала призером (у 1998 – бронза, 2018 – срібло і 2022 – бронза). Але 37-літній Лука Модрич і Ко спокійно можуть називати себе чемпіонами, адже вибили з турніру у чвертьфіналі головного фаворита – Бразилію! Хоча на таке право претендують і хлопці із Саудівської Аравії, які в стартовому матчі Мундіалю сенсаційно перемогли... Аргентину – 2:1. Щоправда, вони точно не програли, хоч і не вийшли з групи: спадкоємний принц аравійців Мухаммед бен Сальман аль-Сауд після перемоги над командою Мессі підніс супервовий подарунок кожному футболісту національної команди – автомобіль Rolls-Royce Phantom. Вартість такого авто стартує від 600 тисяч доларів. Крім того, кожен отримав ще й по 2,5 мільйона євро за перемогу.

Фінал. Аргентина – Франція – 3:3, основний час – 2:2 (1:0 – Ліонель Мессі, 23 хв., з пенальті; 2:0 – Анхель ді Марія, 36 хв.; 2:1 – Мбаппе, 80 хв.; 2:2 – Мбаппе, 81 хв.), у додатковий час – 3:3 (3:2 – Мессі, 109 хв.; 3:3 – Мбаппе, 118 хв., з пенальті), у серії пенальті – 4:2.

Здавалось би, нарешті 35-річний Мессі може спокійно йти «на пенсію»: він здійснив свою найзаповітнішу футбольну мрію – став чемпіоном світу. Та куди там! «Я люблю футбол, це справа всього мого життя. Мені подобається захищати кольори Аргентини, бути у цій команді... Тому я не збираюся йти з національної збірної, а хочу спробувати, як це – грати у статусі чемпіона світу», – приємно здивував усіх Мессі. Що ж, апетит приходить під час їди. Тому нехай здійсняться нові мрії футбольного генія!

А чорна прозора мантія на плечах Мессі під час церемонії нагородження – ніяка не траурна накидка, а подарунок від еміра Катару Таміма ібн Хамада Аль Тані. Її називають «бішт» – це статусний одяг, який арабські чоловіки-мусульмани носять в особливих випадках і який часто асоціюється з королівською сім'єю. Хоча багатьом такий презент не сподобався. Дуже влучно з цього приводу висловився легендарний нападник збірної Англії Гарі Лінкер: «У якомусь сенсі прикро, що вони прикрили його аргентинську футболку».

Нехай смакує!

«Затанцює щука з перцем і цибулька з оселедцем!»

Фото із сайту kuhari.com.ua.

Але «танцює» оселедець не лише з цибулькою. Він чудово поєднується в закусках та салатах і з яблуками, і з морською капустою, і зі сметанно-гірчичним соусом, і з буряком, і, звісно, з картопелькою... Тож оберіть оселедцеві вдалу «компанію» – і він стане й окрасою святкового столу, і буденне меню урізноманітнить

БУРЯК ФАРШИРОВАНИЙ

Цікава подача смачної страви зі звичних продуктів

Інгредієнти: 8 невеличких буряків, філе 1 оселедця, 1 цибулина, 2 мариновані огірки, 1 кисле яблуко, пісний майонез, зелень, горіхи волоські.

Приготування. Бурячки зварити або запекти до готовності, охолодити й почистити. За допомогою ложки виїняти серединку, залишивши тонкі стінки. Підготувати начинку: філе оселедця, цибулю, огірки та м'якоть буряка нарізати дрібними кубиками, додати яблуко, натерте на тертку з великими отворами, заправити майонезом. Нафарширувати цією сумішшю бурячки, прикрасити зверху горіхами.

КАРТОПЛЯ, НАЧИНЕНА ОСЕЛЕДЦЕМ

Таку страву можна приготувати в якості ситної вечері в будень, доречною вона буде і до свята

Інгредієнти: 10–12 картоплин, 2 ст. л. топленого вершкового масла (або олії), 3 ст. л. сметани (можна замінити пісним майонезом), 1 свіжоморожений оселедець, 1 цибулина, чорний мелений перець і сіль – за смаком.

Приготування. Картоплю відварити «в мундирах» до напівготовності, охолодити, зняти шкірку і зрізати верхівку, виїняти серцевину, залишаючи бортики 3–5 мм. Для фаршу оселедець почистити, виїняти кістки, і філе пропустити разом із цибулею через м'ясорубку або блендер, додати сіль, перець, сметану або майонез і добре вимішати. Підготовлену бульбу начинити фаршем і щільно одна біля одної викласти на деко, змащене маслом або встелене пергаментним папером. Змастити картоплю сметаною чи майонезом і запікати при температурі 180 градусів до готовності. Подавати страву гарячою, притрусивши зеленню.

СМАЖЕНИЙ ОСЕЛЕДЕЦЬ

Такий спосіб приготування цієї риби не дуже популярний у домашній кулінарії. А дарма, адже виходить смачно і поживно

Інгредієнти: оселедець морожений, сіль, борошно, олія.

Приготування. Морожені оселедці, випатрати й очистити від шкірки. Нарізати шматочками та натерти кожен із них спеціями для риби і сіллю, дати постояти 20–30 хвилин, після чого запанірувати в борошні (можна і в борошні з яйцем), викласти на розпечену сковорідку з олією і обсмажити з обох боків до готовності.

КАРТОПЛЯНИ ОЛАДКИ З ОСЕЛЕДЦЕМ

Звісно, бутерброди з оселедцем зробити швидше, але, погодьтеся, рибка на картопляних оладках – це значно цікавіше

Telegram-канал **Рецепти Кухня**

До початку XV століття оселедець через свій запах вважався їжею бідняків, поки голландський рибалка Віллем Якоб Бойкельзон не здогадався засолити цю рибу, що суттєво поліпшило її смак.

Інгредієнти: 2 філе оселедця, 2 червоні цибулини, 4–5 картоплин, сіль, перець, зелень за смаком, борошно, сухарі для панірування.

Приготування. Зварену «в мундирах» картоплю перевернути через м'ясорубку, додати трохи борошна, посолити, поперчити і добре вимішати. З цього тіста формувати оладки, обвалити в борошні чи панірувальних сухарях та обсмажити до золотистого кольору. Філе оселедця нарізати шматочками, цибулю – кільцями. На кожен картопляний оладок покласти шматок оселедця, кільце цибулі і прикрасити зеленню.

ОСЕЛЕДЕЦЬ В ЯБЛУЧНО-ГОРІХОВОМУ МАРИНАДІ

Рецепт цієї незвичної, але смачної страви стане у пригоді і тим, хто дотримується посту

Інгредієнти: 250–300 г оселедця слабосоленого, 2 кисло-солодкі яблука, 1 велика цибулина, 5–7 волоських горіхів, 1 ч. л. гірчиці, 1 ст. л. меду, 0,5 ч. л. меленого коріандру, 3 ст. л. лимонного соку, 4 ст. л. олії без запаху.

Приготування. Готове слабосолене філе оселедця порізати на шматочки. Половину цибулі пократити тонкими півкільцями. Півтора яблука почистити від шкірки й серцевини, порізати тоненькими скибками. Змішати пократити інгредієнти. Для соусу змішати пів цибулини, потертої на тертці з дрібними вічками, пів яблука (без шкірки), так само потертого, мед, олію, лимонний сік, коріандр, гірчицю. Усе ретельно вимішати. Щедро змастити соусом оселедець зі шматочками цибулі та яблука, посипати меленими горіхами. Страва має помаринуватися в холодильнику мінімум 1 годину. ■

А ви знали?

• Шкірка з оселедця краще знімається у напрямку від голови до хвоста.

• Оселедець стане соковитішим, якщо його після очищення вимочити в молоці.

• До жирних і ніжних океанських оселедців підійде цибуля і варена картопля. Менш жирно смакуватимуть із гострою гірчичною заправкою.

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. ■

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкуються на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290101026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для читачів РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для читачів ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1622.

Давайте напрому!**На приватні уроки, бензин чи цигарки грошей не шкода.****А от лікарю...**

Про галас навколо платних консультацій у розмірі 500 гривень у КП «Волинська обласна клінічна лікарня»

Олег ЯКОВЕНКО, лікар-пульмонолог вищої категорії, член Європейського респіраторного товариства, кандидат медичних наук

Друзі, а що таке 500 гривень сьогодні?

Для когось це 2 заняття репетитора на тиждень для своєї дитини – і на це грошей не шкода, бо це освіта!

Для когось це 9 літрів палива на 100 км – і на це грошей не шкода, бо треба їздити!

Для когось це одноразовий похід на ринок, щоб купити 2 кг сала – і на це грошей не шкода, бо це смачно і треба їсти!

Для когось це похід у кафе з рідною людиною чи друзями – і на це грошей не шкода, бо часом хочеться відпочити!

свій бюджет власних щоденних та місячних витрат, щось планує, десь заощаджує і, звісно, думає про додаткові заробітки, щоб вижити в умовах сьогодення! І це нормально, і це закономірно, але... ЛІКАРІВ це не стоєть, вони в очах суспільства мають бути безкоштовним обслуговуючим персоналом, мають бути тими, на кому можна заощадити!

Не хочете – не йдіть на приватні прийоми та не платіть цих 500 гривень, але не поливайте брудом тих, до кого рано чи пізно ви будете змушені звернутись! Усі хочуть потрапити до класного фахівця, проте не всі розуміють, чого коштувало хо-

Краще платити лікарю офіційно за прийом, ніж думати, як «всунути» у руки хабаря.

становить 500 гривень або в доларовому еквіваленті 12,5 долара, з яких він чистими отримає 200 гривень, або 5 доларів (за мінусом податку та інших поточних витрат закладу)! Якщо лікар протягом місяця на платній основі прийме 100 пацієнтів (це в кращому випадку), то він отримає заробіток в сумі 20000 гривень або в доларовому еквіваленті – 500 доларів! За ці гроші він має прогнати свою сім'ю і щось іще відкласти на свій професійний розвиток! На вашу думку, яка має бути ціна відповідальності за ВАШЕ здоров'я, яка має бути ціна правильно встановленого діагнозу? 500 гривень, або 12,5 доларів, – для вас це багато чи мало?

P.S. Місяць тому мої рідні були на консультації у Польщі, і заплатили за неї 400 злотих, або 3360 гривень по курсу 8,4. Порівнюючи з нашими цінами – це багато чи мало, чи також там нахабні лікарі, які забули про «клятву Гіпократата»? ■

Про це говорять**«Що посієте, те пожнете»**

Слава Ісусу Христу! Я не є прихильником «95 кварталу» і взагалі не сприймаю глузування з людей, якими б ці люди не були. Але коли піднявся такий лемент у рпц в Україні з приводу того, що їх образили, я переглянув цю передачу. І ось моя думка

Отець-капелан Михайло БУЧАК

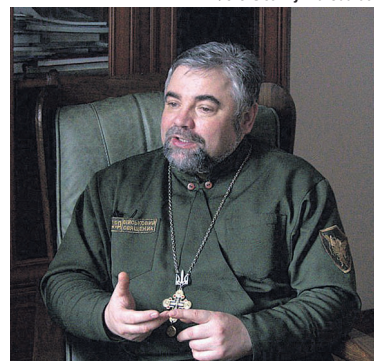
Чому московити мовчали, коли ображали ПЦУ («термос, а не Томос»)? Чому мовчали, коли ображали Героїв Майдану («ебонітові палички»? Коли ображали Україну («порноактриса»)?

Читайте Святе Євангеліє: «Якою мірою міряєте, такою буде відміряно вам». «Що посієте, те пожнете».

Тоді вам це було до вподоби?

Ну що ж, радійте і тепер.

Єднатися треба навколо

Михайло Бучак: «Чому московити мовчали, коли ображали Україну?»

«Єднатися треба навколо Христа в Україні! А не навколо диявола в московії.»

Христа в Україні! А не навколо диявола в московії.

З Богом переможемо! Все буде Україна! ■

«Усі хочуть потрапити до класного фахівця, проте не всі розуміють, чого коштувало хорошему лікарю стати саме хорошим спеціалістом!»

Для когось це гарний букет квітів – і на це грошей не шкода, бо на свято треба йти з подарунком!

Для когось це 7 пачок цигарок на тиждень – і на це грошей не шкода, бо хочеться курити!

Для когось це похід у салон краси на манікюр – і на це грошей не шкода, бо хочеться мати гарний вигляд!

Можна продовжувати і продовжувати, АЛЕ 500 ГРИВЕНЬ за консультацію лікаря – це неприпустимо, ні, ні, ні і ще раз ні...! Упевнений, що кожен має

рошому лікарю стати саме хорошим спеціалістом! Для прикладу: щоб лікарю потрапити на тижневе навчання за кордоном, треба мати мінімум 1,5–2 тисячі доларів, щоб купити хорошу медичну книгу, необхідно 100–200 доларів. Щоб стати справжнім фахівцем своєї справи, треба мінімум 10 років постійної практики та постійного навчання, а на це все потрібні немалі фінансові інвестиції!

Заявлена вартість консультації кваліфікованого ЛІКАРЯ ВИЩОЇ КАТЕГОРІЇ в КП «ВОКЛ»

АртФронт

Дорогий Миколаю!
Я хочу, щоб усі москалі здохли!
І платтячко.

Красномовно ж!

Лист Святому Миколаю при свічі

Послання, яке в ці дні розчулило інтернет-мережу

Святий Миколаю, без ламп, при свічі
Пишу Тобі лист з України вночі...
Складаю уперше не список речей,
Бо жодних не маю для нього ідей
(усе, що торік, не важливе для мене...)
Проситиму ти, щоби стихла сирена!
Проситиму те, що донині – ніколи:
Будь ласка, за ніч відбудуй наші школи...
А ще, якщо можеш і, звісно, не проти,
Утому підвалі в будинку навпроти
Теплом своїм трохи торкнися підлоги –
Там холодно дуже у спину і ноги...
Хоча би на день принеси мені друзів,
Отих з-за кордону, самотніх у тузі...
І з фронту за руку додому верни
Усіх ще живими, усіх до весни!
О, знаєш, і зовсім айфона не прошу,
Аби лиш зв'язок Ти приніс нам хороший...
Щоб був інтернет і вмикались новини,
Ішли щоб гудки, коли дзвонить дитина...
Обіймів, будь ласка, для ЗСУ...
Напевно, усе. От тепер я засну. ■

Фотофакт**«Усім людям, які не обирають війну, але втрачають на ній своїх близьких»**

У Берліні вуличні художники Innerfields створили мурал про українців

Оксана БІЛОЗІР

Картину назвали «Відсутній» (Absent). Її намалювали на стіні будинку у районі Веддінг. «Присвячується всім людям, які не обирають війну, але втрачають на ній своїх близьких», – зазначили автори на своїй сторінці в Instagram.

«Відсутній» створений за мотивами схожого муралу в українській столиці. У 2016 році його намалювали ті ж художники Innerfields. Київський мурал вони назвали «Присутній» (Present) і присвятили його анексії Криму. ■

Вражаюче до сліз.

Співаймо разом!**«Ми не хочемо ковбаски, Бо збираємо на каски...»**

Ця колядка розміщена на фейсбук-сторінці Альони ДУДКИ

КОЛЯДКА 2022–2023
Коляда, коляда, колядниця!
В цьому році паляниця
Пахне запахом свободи
Українського народу.
Ми прийшли Вас привітати.
Колядуєм на донати.
Ми не хочемо ковбаски,

Бо збираємо на каски,
Дайте трішки на авто
І на дрони гривень 100.
На аптечки й каремати
Кілька гривень можна дати.
Ще потрібні джавеліни –
Захищати Україну.
Киньте в торбу гривень пару –

Віддамо на байрактари.
ЗСУ нас захищають,
А Господь оберігає.
Щиро Вас вітаємо!
Всім добра бажаємо,
Миру, злагоди й тепла,
Завжди радість щоб була
В Вашім домі і родині.
Слава рідній Україні! ■

Усміхніться!

«Дорогий Святий Миколай! Я не хочу цього року ні цукерок, ні машинок, ні ровера. Просто принеси мені свій список дівчаток, які себе погано поведили».

«Дорогий Святий Миколай, минулого року я неправильно написала слово BMW – це машина, а не пакет».

